

"நர்ஸ்! இருபதாம்
நம்பர் ஏதும்
பேஷண்டை
அடிக்கடி திட்ட
றியாமே..?"

"நீங்கதானே
டாக்டர் ரெண்டு
மணி நேரத்துக்கு

ஒரு தடவை அவருக்கு 'டோஸ்' கொடுக்க
சொன்னிங்க?"

-ஜி.கே.எஸ்.மூர்த்தி, கோயி.

"அங்க என்னப்பா
கலாட்டா?"

"சார், ஸ்பீடு போஸ்ட்
அனுப்ப வந்தவர் இது
எத்தனை கிலோமீட்டர்
ஸ்பீடில் போகும்னு
கேக்கறாரு..."

-இரா.கமலக்கண்ணன், சித்தோடு.

"சார்! என் தலையில் ஏறும்பு ஏறுது..."

"அதை ஏன்டா என்கிட்ட சொல்ற?"

"நீங்கதானே சார் என் மண்டையில் எதுவும்
ஏறாதுன்னு சொன்னிங்க..?"

-வி.கார்த்திக், சென்னை.

உதயம்

புன்னகை செய் தோழி

பட்டுக்கோட்டை பிரபாகர்

இன்று

காலை 5.30 மணிக்கு ஏற்காடு எக்ஸ்பிரஸ் சென்ட்ரல் ரயில் நிலையத்தில் வந்து சேர்ந்து தன் நீண்ட பயணத்தை முடித்துக் கொண்ட போது விடியல் நாடகம் இடைவேளை தாண்டியிருந்தது.

ஒரு பேகை பள்ளிக்கூடக் குழந்தைகளைப் போல இரண்டு கைகளையும் நுழைத்து முதுகில் மாட்டிக் கொண்ட பிறகு இரண்டு கைகளிலும் இரண்டு சூட்கேஸ்களைத் தூக்கிக் கொண்டு பிளாட்பார் அவசர நெரிசல்களில் சிக்கிக் கொள்ளாமல் ஓரமாக ஸ்டேஷன் வாசலை நோக்கி நடந்தேன்.

எந்த ரயில்வே ஸ்டேஷனுக்குப் போனாலும் ஒரு விஷயத்தை நான் வெகுவாக ரசிப்பேன். ஒரு கும்பல் பிரயாணம் செய்து முடித்து களைப்பாகத் திரும்ப, ஒரு கும்பல் பிரயாணம் துவங்க சுறுசுறுப்பாக வந்து கொண்டிருக்கும். புறப்படுபவர்கள் முகங்களில் எண்ணெய் வழிய, களைப்பு, புறப்படும் குழந்தைகள் கை பிடித்து நடந்து வர, இறங்கும்

குழந்தைகள் அநேகமாக இடுப்புகளில், வழியனுப்ப யாரும் வரவில்லை என்றாலும் பதைப்பில்லை, வரவேற்க வரச் சொன்ன நபர் வராமலிருந்து விட்டால் ஒரு பதைப்பு இருக்கும்.

துவக்கமும் முடிவும் பொது வாழ்வில் இன்னும் எத்தனையோ இடங்களில். சினிமா தியேட்டரில், பகல் காட்சி பார்த்து விட்டு வரும்போது அடுத்த காட்சிக்கு காத்திருக்கும் ஜனங்கள். ஒரே ஆஸ்பத்திரியில் ஜனனமும், மரணமும். பள்ளிக்கூடத்தில் அட்மிஷனும், டி.சி.யும்.

சென்ட்ரல் ஸ்டேஷனுக்கு வெளியே வந்து சற்று நேரம் நின்று கியூவில் நகரும் ஆட்டோக்களைப் பார்த்தபடி இருந்தேன்.

கோபி என்று என் பெயரைச் சொல்லி யாரோ அழைப்பது போலிருந்தது. திரும்பிப் பார்த்தேன். என்னை இல்லை. வேறு ஏதோ ஒரு கோபியை வேறு யாரோ அழைத்துக் கொண்டிருந்தார்கள்.

இன்றைக்கு நான் வருவதாக மணிவண்ணனுக்கு கடிதம் போட்டிருந்தேன். அதில் கண்டிப்பாக ரயில்வே ஸ்டேஷனுக்கு வரவேண்டாம், நானே வந்து விடுகிறேன் என்று எழுதியிருந்தேன்.

கிண்டியில் ஒரு இரும்பு சம்பந்தப்பட்ட தொழிற்சாலையில்

சூப்பர்வைசர் அவன். விரும்பிக் கேட்டு
நைட் ஷிஃப்டில் உழைப்பவன். ஷிஃப்ட்
முடிந்து வந்ததும் தூங்க மாட்டான்.
உடனே குளித்து விட்டு ஹிந்தி கிளாஸ்.
பிறகு கம்ப்யூட்டர் வகுப்பு. மதியம் தன்
சொந்த சமையலில் பனிரெண்டு
மணிக்கே சாப்பிட்டு விட்டுப்
படுத்தால் மாலை ஆறு மணி வரை
அடுத்த கட்டிடம் இடிந்து விழுந்தால்
கூட உணராமல் தூங்குவான்.

மணி என் இனிய நண்பன். அவனும்
சேலத்துக்காரன்தான். ஒரே கல்லூரி.
ஒரே தெருவில் வீடு. அவன் வேலை
கிடைத்து சென்னை வந்தான். நான்
வேலை கிடைத்து பெங்களூர்
போனேன்.

20

நான் டிகிரி முடித்ததும் அடையாறு
ஃபிளிம் இன்ஸ்டிடியூட்டில் டைரக்
ஷன் கேட்டேன். கிடைக்கவில்லை.
பிறகு சவுண்ட் என்ஜினியரிங் கோர்ஸ்
கேட்டேன். கிடைத்தது. படித்தேன்.
முடித்ததும் ஹைதராபாத் டெலி
விஷனில் வேலை கிடைத்தது.

சேர்ந்து கொண்டேன். அரசுப் பணி
பிடிக்கவில்லை. தனியார் நிறுவனத்தில்
சேர விரும்பினேன். பெங்களூரில் ஒரு
தொலைக்காட்சி சீரியல் தயாரிக்கும்
நிறுவனம் சொந்தமாக வீடியோ,
ஆடியோ எக்ஸிப்மெண்ட்ஸ் அமைத்
திருந்தது. என்னை அழைத்தது. போய்ச்
சேர்ந்தேன்.

முதலாளிக்கு திடீர் என்று அகலக்
கால் வைக்க வேண்டும் என்று ஆசை.
கன்னட சினிமா தயாரிப்பில்
இறங்கினார். ஒரு ஷெட்யூல்
ஷூட்டிங் முடித்து ரஷ் போட்டுப்
பார்த்து மகிழ்ந்தார். திடீரென்று
கதாநாயகி முன்னறிவிப்பில்லாமல்
தற்கொலை செய்து கொண்டாள்.
மீதிப் படத்திற்கு ஹீரோயின் இல்லை.
வேறு ஹீரோயினை புதிதாகப் போட்டு
எடுக்கலாம் என்றால் எடுத்த
பத்தாயிரம் அடியை மீண்டும் ஷூட்
செய்ய வேண்டும். தயாரிப்பு செலவு
கூரையைப் பிடித்துக் கொள்ளும்.

தன் டிஸ்ட்ரிபியூட்டர்களை
அழைத்து ஆலோசனை நடத்தினார்.
பாதிப் படம் வரை பார்த்ததில் 21
அவர்கள் இந்தப் படம் முழுவதும்
எடுத்தாலும் தேறாது என்பதைப்
புரிந்து கொண்டு அக்ரிமெண்ட்
தொகைக்கு மேல் ஒரு பைசா தர
முடியாது என்றார்கள். மட்டுமல்ல,
வாக்குக் கொடுத்த தேதியில் படத்தை
ரிலீஸ் செய்யவில்லை என்றால்
கொடுத்த அட்வான்சை வட்டியோடு
திருப்பித் தா என்றார்கள்.

என் முதலாளி நொந்து போனார்.
வீட்டை விற்றார். நிலத்தை விற்றார்.
வீடியோ, ஆடியோ உபகரணங்
களையும் விலைபேசத் துவங்கினார்.

நான் வேறு இடங்களில் வேலை
தேடத் துவங்கினேன். சென்னையில்

மோனாலிசா டப்பிங் தியேட்டரில் வேலை கிடைத்தது. இதோ பெட்டிகளோடு வந்து இறங்கி விட்டேன். நாளைக்கு வேலையில் சேர வேண்டும்.

கூட்டம் குறைந்ததும் நான் ஒரு ஆட்டோவில் ஏறி அமர்ந்து கொண்டு, "அடையாறு, கஸ்தூரிபா நகர்" என்றேன்.

கடற்கரை சாலையில் ஆட்டோ ஓடியபோது காற்று சில்லென்று முகத்தில் வீசியது. ஓய்வில்லாத அலைகளுக்கு முதுகு காட்டி வரிசையாக சிலை மாந்தர்கள். உடல் இளைக்க ஓடும் குண்டு மாந்தர்கள். யப்பா! த்தனைக் காலையிலும் எத்தனை கார்கள்!

சென்னைக்கு நான் அடிக்கடி வந்திருக்கிறேன். மணிவண்ணனின் வீட்டில்தான் தங்குவேன். அவன் தனிக்கட்டை இன்னும் வீட்டில் பெண் தேடத் துவங்கவில்லை. இவனாகத் தேடிக் கொள்கிற ரகமில்லை. பீச்சில் உட்கார்ந்து கதை கதையாகப் பேசும் ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் விழிகள் விரிய ஒரு கேள்வி கேட்பான்.

"சுத்தியும் பாரு! எத்தனை லவ்வர்ஸ்! எனக்குப் பொண்ணுங்களைப் பார்த்தா உடனே படபடங்குது. கூச்சமா வருது. அவங்க நேரம் கேட்டாக்கூட தடுமாறித்தான் சொல்றேன்.

எப்படித்தான் லவ் பண்ணாங்கப்பா?"

எனக்கு காதலைப் பற்றிக் கொஞ்சம் அனுபவம் உண்டு. கொஞ்சம் என்று சொல்வதற்குக் காரணம் உண்டு. பிறகு ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் சொல்கிறேன்.

சேலத்தில் இருந்து என் அப்பா சளைக்காமல் கடிதம் எழுதிக் கொண்டிருக்கிறார். 'நாமக்கல்லில் ஒரு அட்டகாசமான பெண் இருக்கிறாள். ஜாதகத்தில் பத்துப் பொருத்தங்கள் உள்ளன. நீ என்ன சொல்கிறாய்?'

நான் பள்ளிச் சிறுவன் இம்போசிஷன் எழுதுவது போல 'இப்போது என் கல்யாணத்திற்கு என்ன அவசரம்? நானே சொல்லும் போது நீங்கள் பெண் தேடத் துவங்கினால் போதும்' என்று பதில் எழுதிக் கொண்டிருக்கிறேன்.

ஆட்டோ அடையாறு வந்து கஸ்தூரிபா நகரை அடைய நான் அதற்கு மேல் வழி சொன்னேன். வாசலில் வேப்பமரம் உள்ள, அடி பம்பு இருக்கிற தனி வீடு.

தனி வீடு என்றால் முற்றிலும் தனி வீடில்லை. இரண்டு போர்ஷன்கள். முன் போர்ஷன், பின் போர்ஷன். முன் போர்ஷனில் மணிவண்ணன். பின் போர்ஷனில் வீட்டின் சொந்தக்காரர். இரண்டு போர்ஷன்களையும் பிரிக்கும் கதவில் இரண்டு பக்கமும் நிரந்தரமாக பூட்டுகள் தொங்கும். என்றாலும்

அந்தப் பக்கத்து ஒலிகள் இந்தப் பக்கத்திற்கு தப்பாமல் தப்பித்து வரும். சைடு வழியாகச் சுற்றி வந்தால் பின் போர்ஷனுக்கு தனி வாசல்.

"மணி, பேப்பர் படிச்சுட்டு கம்மா இருந்தா கொடேன்." வீட்டு ஓனர் குரல் கொடுப்பார்.

"இதோ எடுத்துக்கங்க சார்" என்று இவன் பொதுக் கதவின் அடியில் உள்ள இடைவெளி வழியாக நியூஸ் பேப்பரை அந்தப் பக்கம் தள்ளுவான்.

"மணி, அம்பது ரூபாய்க்கு சில்லறை இருக்குமாப்பா?" ஓனரின் மனைவி குரல் கொடுப்பாள்.

"இந்தாங்கக்கா" என்று இவன் 24 சொல்வான். கதவிடுக்கு வழியாக ஐந்து பத்து ரூபாய் நோட்டுக்கள் போய் ஒரு ஐம்பது ரூபாய் நோட்டு வரும்.

ஓனர் மாமாவை நான் பார்த்திருக்கிறேன். ஒல்லியாக இருப்பார். சட்டை போட மாட்டார். சதா காகிதம் சுருட்டி காது குடைவார். அரசாங்கத்தின் சர்வே டிபார்ட்மெண்ட்டில் வேலை பார்த்து ரிடையரானவர். வந்து உட்கார்ந்தால் எழ மாட்டார். காலையில் ரவா கிச்சடியில் பார்க்காமல் மிளகாயைக் கடித்துக் கொண்டு நான்கு டம்ளர் தண்ணீர் குடித்ததில் இருந்து ஜெயலலிதாவின் மந்திரிசபை விரிவுபடுத்தப்பட்டது, விடுதலைப்

புலி தப்பிச் சென்றது. நீதிபதி ராஜினாமா செய்தது. இங்கிலாந்து பிரதமர் பேண்ட்டில் ஜெம் க்ளிப் குத்தியிருந்த குழுதம் செய்தி வரைக்கும் பேசியாக வேண்டும். எதிர் ஆசாமி பேப்பர் படிக்க வேண்டியதில்லை. டி.வி. பார்க்க வேண்டியதில்லை.

ஆனால் அவர் மனைவியை வெறும் குரலாகத்தான் எனக்குத் தெரியும். ஒரு தடவைகூட முகத்தைப் பார்த்ததில்லை.

அவரை யாராவது பெயர் கேட்டால் 'கதிரேச முதலியார்' என்று ஜாதி சேர்த்துச் சொல்வார். பீச்சில் நானும் மணியும் உட்கார்ந்து பேசும்போது அவரைப் பற்றி மணி அதிக நேரம் 25 சொல்வான். கொஞ்சம் போரடிக்கிற ரகம் என்றாலும் அடிப்படையில் நல்ல குணம் என்பான்.

கதிரேச முதலியாருக்கு இரண்டு பையன்கள். ஒரு பெண். இரண்டு பையன்களும் லக்னோ, அகமதாபாத் என்று வேலை பார்த்துக் கொண்டு கல்யாணமாகி, செளக்கியமாக செட்டில் ஆகி விட்டார்கள். மூத்த பையன் மாதம் முன்னூறு அனுப்புகிறான். இளைய பையன் நானூறு அனுப்புகிறான். பெண் கடைசி. போன வருடம்தான் சீர்காழியில் கல்யாணம் பண்ணிக்

கொடுத்தார்கள்.

நான் ஆட்டோவை விட்டு இறங்கினேன். ஆட்டோ டிரைவர் பெட்டிகளை எடுத்து வைத்து விட்டு, "மீட்டருக்கு மேல ரெண்டு ரூபா போட்டுக் கொடுங்க சார். காலையில் முதல் சவாரி" என்றான். வழியில் "படிங்களேன்" என்று நியூஸ் பேப்பர் கொடுத்த போதே எதிர்பார்த்தேன்.

அவனோடு மல்லுக்கு நிற்க மனமில்லாததால் மீட்டருக்கு மேல் போட்டுக் கொடுத்து விட்டு மணி வீட்டின் வாசலில் லக்கேஜ்களோடு வந்து நின்றேன். கதவை சன்னமாகத் தட்டினேன்.

26 சில மௌன விநாடிகளுக்குப் பிறகு வாயில் தே பிரஷ்ஷூடன் வந்து கதவைத் திறந்த மணிவண்ணன் முகத்தில் ஆச்சரியம் காட்டினான்.

"இரு" என்று சைகை காட்டி என்னைத் தாண்டி வெளியே சென்று துப்பி விட்டு, "என்னடா இது திடீர்னு அதிசயமா? எப்பவும் லெட்டர் போட்டுட்டுத்தானே வருவே?" என்றான்.

"லெட்டர் போட்டுந்தேனே மணி..."

"வரலையே. நீ போட்ட லெட்டரை நாளைக்கு போஸ்ட்மேன் உன் கிட்டயே கொடுப்பான். உள்ள வா..." என்றான் மணிவண்ணன்.

இரண்டு

நுழைந்ததும் ஒரு சின்ன கூடம். அதன் வலதுபுறம் ஒரு அறை. இடதுபுறம் சமையலறை. அவ்வளவுதான் போர்ஷன். வீட்டின் பின்புறம் இரண்டு போர்ஷனுக்கும் பொதுவான கக்கூஸ், பாத்ரூம், கிணறு எல்லாம். இங்கே கூடத்தின் மூலையில் ஒரு வாஷ்பேசின். சமையலறையில் ஒரு பைப்.

27 கூடத்தில் போன தடவை இல்லாத ஓர மூங்கில் சோபா செட் இருந்தது. டெலிவிஷன் பழையது. அதன்மேல் வோல்ட்டேஜ் ஸ்டெபிலைசர் புதியது. ஜன்னல்களுக்கு ஸ்கிரீன் துணி மாட்டியிருந்தான். தேதி காலண்டரில் இன்றைய தேதி இருந்தது. தரையில் குப்பைக் காகிதங்கள் இல்லை. கண்ட இடங்களில் புத்தகங்கள் இல்லை.

வாஷ்பேசினில் வாய் கொப்புளித்து விட்டு பிரஷ்ஷை ஸ்டாண்டில் செருகி, துண்டால் வாய் துடைத்தபடி வந்து அருகில் அமர்ந்த மணிவண்ணன் கொஞ்சம் சதை போட்டிருப்பது தெரிந்தது.

"என்னடா, வீடு சுத்தமா இருக்கு.

கொஞ்சம் குண்டாயிட்ட மாதிரி தெரியுது. திடுதிப்புன்னு கல்யாணம் எதுவும் பண்ணிட்டியா?" என்றேன்.

"ச்சி! போடா!" பெண் போல வெட்கப்பட்டு சிரித்தான். "என்ன விஷயமா வந்தே? ஏகப்பட்ட லக்கேஜ் இருக்கு!"

"எவ்வளவு வாடகை கொடுக்கறே?"

"நான் ஒண்ணு கேட்டா, நீ ஒண்ணு சொல்றே!"

"அட, சொல்லுடா!"

"ஐநாறு ரூபா..."

28 "இனிமே இரநாத்தம்பது கொடுத்தாப் போதும். மீதி இரநாத்தம்பது நான் தர்றேன். எனக்கு மெட்ராஸ்ல வேலை கிடைச்சிடுச்சிடா. எல்லாம் விபரமா லெட்டர்ல எழுதியிருந்தேன். நீதான் லெட்டரே வரலைன்னு சொல்றியே..."

"கை கொடுடா! வெரிசூட்! தனியா கிடந்து தவிச்சிட்டிருந்தேன்" என்று உற்சாகமாகி கைபற்றிக் குலுக்கினான். "எங்கே வேலை?"

"மோனாலிசா டப்பிங் தியேட்டர்."

"எங்கே இருக்கு அது?"

"ஆழ்வார்ப்பேட்டைல. நடிகை ஜெயநிர்மலா இல்லே. அவங்களுக்குச் சொந்தமானது. அங்கே வேலை பார்த்த சவுண்ட் என்ஜினியர் ஒருத்தன் சிங்கப்பூர் போயிட்டதால எனக்கு சான்ஸ் கிடைச்சது. நாளைக்கு ஜாயன் பண்ணணும்."

"எவ்வளவு சம்பளம்?"

"இரண்டாயிரம் வரும். பேட்டா. ஓவர்டைம் எல்லாம் இருக்கு."

"பல் விளக்கிக்கோ. காபி போட்டுத் தர்றேன் முதல்ல."

மணிவண்ணன் காபி போட சமையலறைக்குப் போக, நான் பெட்டிகளை படுக்கையறைக்குள் ஒரு ஓரமாக வைத்துவிட்டு பேசில் இருந்து பேஸ்ட், பிரஷ் எடுத்து பல் விளக்கினேன்.

எனக்கு காபித்தூளும், சர்க்கரையும் சற்றுத் தூக்கலாக இருக்க வேண்டும். அது மணிக்குத் தெரியும். எனக்குப் பிடித்த ரூசியில் எனக்குப் பிடித்த நண்பனுடன் சூடாகப் பருகியபோது தொண்டையிலும் மனதிலும் இதமாக இருந்தது.

29 "சிகரெட்" என்று நீட்டியபோது எனக்குத் தேவையாய் இருக்கவில்லை. என்றாலும் எடுத்துக் கொண்டேன். மதிய சாப்பாட்டிற்குப் பிறகு சிகரெட் எனக்கு இஷ்டம். அதுவும் ஹெவியாக சாப்பிட்டிருந்தால் மட்டும். மற்ற சமயங்களில் அவசியப்படுவதில்லை. ஆனால் இப்போது அவனோடு சேர்ந்து புகை பிடிக்க வேண்டும் போலிருந்ததால் பற்ற வைத்துக் கொண்டேன்.

"சேலம் போயிட்டித்தானே வர்றே? இல்லை, நேரா பெங்களூர்லருந்தா?"

"இல்லை. ஒரு வாரம் முன்னாடியே வேலையை விட்டு நின்னுட்டேன்."

சேலத்துல ஒரு வாரம் இருந்துட்டுத்தான் புறப்பட்டேன். உங்க வீட்டுக்குப் போயிருந்தேன். உனக்கு முறுக்கு, வெல்லச் சிடை எல்லாம் செஞ்சி கொடுத்தனுப் பிருக்காங்க."

"வீட்ல எல்லாரும் நல்லா இருக்காங்கதானே?"

"நல்லா இருக்காங்க. தீபாவளிக் கப்பறம் வரவே இல்லைன்னு உங்கம்மா வருத்தமா சொன்னாங்க. மூணு மாசத்துக்கு ஒரு தடவையாவது போய்ட்டு வரணும் மணி."

"லீவு கிடைக்கலைப்பா."

30 "உன் வயசுக்கு உன்னால பாசத்தையும், ஏக்கத்தையும் கட்டுப்படுத்திக்க முடியும். அவங்க வயசுக்கு கஷ்டம்பா."

"நியாயம்தான். புதுசா ஒரு மெஷின் பாம்பேலேர்ந்து கம்பெனிக்கு வாங்கறோம். அந்த மெஷினில பயிற்சி எடுத்துக்கறதுக்காக நானும் இன்னும் நாலு பேரும் அடுத்த வாரம் பாம்பே போறோம். இரண்டு மாசம் ட்ரைனிங். என்ன பண்ணச் சொல்றே?"

"போச்சுடா. சேர்ந்து ஒரே ஊர்ல ஜாலியா வேலை பார்க்கலாம்னு வந்தா. உடனே பிச்சிட்டிட்டு ஓடறேன்றியே..."

"ரெண்டு மாசத்துக்கப்பறம் இங்கதானே வேலை?"

"நான் மட்டும் இங்கே தங்கினா உன்

வீட்டுக்காரர் ஏதாச்சும் சொல்ல மாட்டாரா?"

"அதெல்லாம் எதுவும் சொல்ல மாட்டார். அவர் லொடலொடன்னு பேசுவாரே ஒழிய, சரியான பயந்தாங் கொள்ளி. ஒரு துணைக்காகத்தான் பாதி போர்ஷனை பிரிச்ச வாடகைக்கு விட்டிருந்தார். ஆனா இப்ப கொஞ்ச நாளா பொண்ணு விஷயத்துல ரொம்ப நொந்து போய்ட்டார்."

"ஏன்? என்னாச்சு?"

"அவர் பொண்ணு கஸ்தூரிக்கு போன வருஷம் கல்யாணம் நடந்துச்சில்ல. ஆறு மாசம்தான் ஒழுங்கா வாழ்ந்தா."

"அப்புறம்?"

31 "புருஷன் அடிச்சித் துரத்திட்டான். வந்து சேர்ந்து இங்கதான் இருக்கா. ஆறு மாசமா யார் யாரையோ வச்சி, என்னன்னவோ சமாதானம் பண்ணிப் பார்க்கறாரு. அவன் வந்து கூட்டிட்டுப் போறதா இல்லை."

"பாவமே! என்ன பிரச்சனை?"

"வரதட்சணையில ஏதோ தகராறு! விடு! பெரிய கதை அது! அப்புறம் பேசலாம். பெங்களூர்ல எப்படி பொழுது போச்சு?"

அவனால் சுலபமாக அடுத்த விஷயத்திற்கு மாற முடிந்தது போல என்னால் முடியவில்லை. அவன் சொன்ன கஸ்தூரி வாழாமல் இருக்கிறாள் என்ற செய்தி என்னுள்

அழுத்தமான பாதிப்புகளை
ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தது.

அந்தத் துடிப்பான பெண்
கஸ்தூரியூடன் அதிகமில்லை
என்றாலும் ஓரளவு பேசியிருக்கிறேன்.
பழகியிருக்கிறேன். அவள் அப்பாவைப்
போலவே படபடவென்று பேசுவாள்.
எதைப் பற்றிப் பேசினாலும் முகத்தில்
புன்னகை மாறாமல் இருக்கும். நிறைய
கனவுகள் வைத்திருந்தவள்.

கல்யாணப் பத்திரிகையோடு தன்
கைப்பட கடிதம் வேறு எழுதி வைத்து
அவள் அழைத்திருந்த போதும் இந்தப்
பத்திரிகைக்கு வாழ்த்துத் தந்தி
கொடுத்தால் போதும் என்று கருதி
தந்தி அடித்தது நினைவு வந்தது.

32 ச்சே! அவள் வாழ்க்கையிலா இந்த
மாதிரி சிக்கல்கள் வர வேண்டும்?

“குழந்தை எதுவும் இருக்கா?”
என்றேன்.

“உண்டாகிருக்கா. அடிவயிற்றில்
அவன் விட்ட உதையால கலைஞ்சி
போச்சாம்.”

“ச்சே! எப்படிடா இப்படில்லாம
காட்டுமிராண்டித்தனமா
நடந்துக்கறானுங்க! சீர்காழிலதானே
கட்டிக் கொடுத்தாங்க? அவனுக்கு
என்ன வேலை?”

“சொந்தமா வெல்டிங் ஒர்க்ஷாப்
இருக்கறதா சொல்லி
ஏமாத்தியிருக்காங்க. இவன் அந்த
ஒர்க்ஷாப்ல வேலை பார்க்கறவன்.

அவ்வளவுதான்!”

“நியாயமாப் பார்த்தா பொய் சொல்லி
ஏமாத்தினதுக்கு இவங்களுக்கு தானே
கோபம் வரணும்?”

“உலகத்தில எல்லாமே
நியாயப்படிதான் நடக்குதா? ரோட்ல
ஒரு சின்ன ஆக்ஸிடெண்ட் நடந்தா
இடிச்சவன் முதல்ல இடிபட்டவனை
உதைக்கிறான். அப்பதானே அவன்
இவன் மேல எகிறாம இருப்பான்.”

“என்ன சொல்றானாம்?”

“பத்து பவுன் குறைஞ்சிருக்காம்.
இவங்க ஒத்துக்கவே இல்லை. நடுவுல
சம்பந்தத்தை முடிச்சாப் போதும்னு
புரோக்கர் செஞ்ச குழப்பம் இது. பத்து
பவுனோட வா. இல்லைன்னா
வராதேன்னு அனுப்பிட்டான். 33
அனுப்பறதுக்கு முன்னாடி வரைக்கும்
தினம் அடி, உதை, திட்டு.”

“முதலியார் என்ன சொல்றாரு?”

“பத்து பவுன் போட்டு
அனுப்பணும்னு பார்க்கறாரு. வழி
இல்லாம தவிக்கறாரு.”

“ஏன், இந்த வீடு?”

“இவர் சம்பாரிச்சதில்லை.
இவங்கப்பா சம்பாரிச்சது. இவரோட
ரெண்டு பசங்களுக்குத்தான்
சொந்தம்.”

“இருக்கட்டும். அவனுங்கதான் நல்ல
நிலைமையில காரு, போனுன்னு
செளக்கியமா இருக்கானுங்களே...”

"அதுக்காக?"

"ஆளுக்குப் பாதி போட்டா சரியாப் போச்சு."

"அதுக்கு மனசு வரணுமே!"

"சொந்தத் தங்கச்சி வாழ்க்கை சீரழிஞ்சா பரவாயில்லையா?"

"நீதான் பதறிப் பேசறே கோபி. ரெண்டு பசங்களும் இந்தப் பக்கம் திரும்பறதே இல்லை. தங்கச்சியோட கல்யாணத்துக்கு ஏதோ விருந்தாளிங்க மாதிரிதான் வந்துட்டுப் போனானுங்க. 'இந்த மாதிரி ஆய்டுச்சி. வாங்கப்பா, போய் சம்பந்தி வீட்ல நியாயம் பேசலாம்'னு இவரு லெட்டர் எழுதிப் போட்டதுக்கு, 'நேரமில்லை. அங்கே இருக்கற சொந்தங்காரங்களை வச்சிப் பேசுங்க'ன்னு ரெண்டு பேருமே லெட்டர் போட்டுட்டு கம்முன்னு கிடக்கறானுங்க. நான் செத்தா அந்தப் பசங்களுக்குத் தகவல் தரக் கூடாதுன்னு இவர் குதிக்கிறார்..."

"ஆக, கஸ்தூரி வாழ்க்கை குட்டிச் சுவராய்டுச்சி"

"ஆமாம்" என்றான் மணிவண்ணன்.

"இங்கே வந்து ஆறு மாசமாச்சா?"

"இருக்கும்..."

"என்ன செய்ற இங்கே?"

"என்ன செய்றது? ஒரு குழந்தை இருந்தாலாவது கொஞ்சனா நேரம் போகும்! என்கிட்ட கதைப் புத்தகம் வாங்கிப் படிக்கிறா. தூங்கறா. அம்மாவும் மகளுமா தினம்

உத்சவ்

கோவிலுக்குப்

போறாங்க.

இதெல்லாம் அழுத நேரம் போக மிச்சத்தில."

எனக்கு ரொம்பக் கஷ்டமாக இருந்தது. கஸ்தூரியைப் பார்த்து ஆறுதலாக இரண்டு வார்த்தை சொல்ல வேண்டும் போலிருந்தது. சீர்காழிக்குப் போய் அவள் புருஷனுடன் சமாதானப் பேச்சுவார்த்தை நடத்தலாமா என்று ஒரு சிந்தனை ஓடியது.

மூன்று

35

மத்தியானம் இரண்டு மணிக்கு கைகளையும், கால்களையும் விரித்துப் போட்டு லேசாக வாய் பிளந்து, இமைகளை முற்றிலும் மூடாமல் உறங்கிக் கொண்டிருந்தான் மணிவண்ணன்.

நான் அருகில் பாய் விரித்துப் படுத்திருந்தேன். ஆனால் உறக்கம் வரவில்லை. ஏதேதோ சிந்தனைகளில் இருந்தேன். புரண்டு படுத்த போது வாசலருகில் கழற்றிப் போட்டிருந்த என் வெள்ளை கான்வாஸ் ஷூ கண்களில் பட்டது. நேற்று சேலத்தில் ரயில் ஏறியபோது அங்கே லேசான்

உத்சவ்

மழை. அதனால் சேறு ஷுவில் அப்பி
காய்ந்து அசிங்கமாக இருந்தது.

துணி துவைக்கும் சோப்புக்
கட்டியையும், ஷுவையும் எடுத்துக்
கொண்டு கதவை சுமமா சார்த்தி
வைத்துவிட்டு வீட்டின் பின்பக்கம்
வந்தேன். கிணற்றில் இருந்து தண்ணீர்
இறைத்து கிணற்றையொட்டியே
சின்ன சிமெண்ட் தொட்டியில் நாலு
வாளி கொட்டிக் கொண்ட பிறகு
சின்ன மக் எடுத்து ஷுவை கழுவத்
தொடங்கினேன்.

“எப்ப வந்தீங்க?”

குரல் கேட்டுத் திரும்பினேன்.

கையில் இரண்டு எச்சில்

36 தட்டுக்களுடன் கஸ்தூரி நின்று
கொண்டிருந்தாள். முகம் மட்டும்
களையாய் இல்லை. ஆனால் உயரம்
அதிகமானது போல, கொஞ்சம்
குண்டாயிருப்பது போலத் தெரிந்தாள்.
ஒற்றைப் பின்னலை முன்பக்கமாகப்
போட்டிருந்தாள். முகத்தில் சற்று
அதிகப்படியாக மஞ்சள் தேய்த்துக்
குளித்த மாதிரி இருந்தது. தலை
கலைந்திருந்தது. ஒரு சாயம் போன
பழைய புடவை கட்டியிருந்தாள்.

“காலைல வந்தேன்” என்றேன்.

அவள் சற்றுத் தள்ளி உட்கார்ந்து
தட்டுக்களை கழுவத் துவங்கினாள்.

“பெங்களூர்லதானே வேலை?”
முன்பக்கம் குனிந்து தேய்த்த போது
தரை ஈரத்தைத் தொட்ட கூந்தலை

முதுகில் விசிறி. புறங்கையால்
கண்களுக்குக் குறுக்கே விழுந்த ஒரு
முடிக் கற்றையை ஒதுக்கி விட்டுக்
கொண்டு கேட்டாள்.

“இல்லை. இங்கே மெட்ராஸ்ல
எனக்கு வேலை கிடைச்சிருக்கு.”

“அப்படியா?” அவள் முகத்தில்
மலர்ச்சி காட்டினாள். “எங்கே
வேலை?”

“ஆழ்வார்பேட்டைல ஒரு டப்பிங்
தியேட்டர்ல. நாளைக்கு சேரணும்.
உங்கப்பா எதுவும் சொல்லலைன்னா
இங்கே மணியோட தங்கறதா
உத்தேசம்.”

“நீங்க என்ன தெரியாத மனுஷரா?
அவர் என்ன சொல்லப் போறாரு?
ஊர்ல எல்லாரும் செளக்கியமா
இருக்காங்களா?”

37 “ம்...” என்றேன். என்னைப் பற்றியே
விசாரித்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.
பதிலுக்கு அவளை எப்படி விசாரிப்பது
என்று குழப்பமாக இருந்தது. அவள்
ஆறு மாதமாக இங்கேதான்
இருக்கிறாள் என்பதை தெரிந்ததாக
காட்டிக் கொள்வதா, தெரியாததாக
காட்டிக் கொள்வதா?

“நீங்க செளக்கியமா இருக்கிங்களா
கஸ்தூரி?” என்றேன் பொதுவாக. ஷுவ
மேல் சோப்பு போட்டு நுரை
ஏற்படுத்தி விரல்களால் தேய்த்தேன்.

“என்ன புதுசா நீங்க, வாங்கன்னு”
என்றாள்.

"அப்போ வேற நிலைமை. இப்போ கல்யாணமானவங்க..."

"எனக்குக் கல்யாணமாய்டுச்சிங்கறதையே மறக்க விரும்பறேன் கோபி சார். அது ஒரு கனவா இருந்திருக்கக் கூடாதான்னு ஏங்கறேன். மணி சார் சொல்லலை?" என்றான்.

அவள் வாயால் ஒரு தடவை கேட்கிற ஆர்வம் எனக்கில்லாததால், "சொன்னான். கேக்க ரொம்பக் கஷ்டமா இருந்துச்சி." என்றேன். கவனமாக 'ங்க' தவிர்த்து. அவள் தன்னை பழைய கஸ்தூரியாக நினைக்க விரும்பும் போது, போலியாக மரியாதை கொடுத்து எதற்காக அவளை பெரியவளாகப் பாவிக்க வேண்டும்?

நானும் சரி, மணியும் சரி, அவளை 'வா கஸ்தூரி, என்ன சாப்புட்டே?' என்று ஒருமையில்தான் பேசியிருக்கிறோம். போன வருஷம் அவளுக்கு வயது பத்தொன்பது. இப்போது இருபது. என்னைவிட ஏழு வருடம் சிறியவள். ஆனால் சோக அனுபவங்களில் சீனியர் ஆகி விட்டாள். பாவம்.

அவள் சீயக்காய்த் தூள் நிறத்தில் இருந்த ஒரு கிளினிங் பவுடர் கொண்டு தட்டுக்களைத் தேய்த்தபடி, விரக்தியாக சிரித்தபடி, "உங்களைப் பார்த்தா எனக்குப் பொறாமையா இருக்கு கோபி சார்." என்றாள்.

"ஏன்?"

"நீங்க ஆம்பளையாப் பொறந்துட்டிங்களே..."

அவள் சிரித்துக் கொண்டேதான் சொன்னாள். ஆனால் அதில் அவள் மனநிலை முழுக்க வெளிப்பட்டது. இறக்கை முறிந்த ஒரு பறவையின்சனக் குரல் இருந்தது. கழுவின் கால்களில் இருந்து நெறிபடும் ஒரு கோழிக்குஞ்சின் கதறல் இருந்தது.

"என்ன சொல்றாரு?" என்றேன்.

"யாரு?"

"உன் புருஷன்தான்!"

"ஏண்டி உயிரோட இருக்கே, கயிறுவ தொங்கித் தொலைச்சாலாவது நான் வேறு ஒருத்தியைக் கட்டிக்கு வேன்றாரு. ஜெயில் தண்டனை இல்லைன்னு சொல்லிட்டா, அந்தாளே என் கழுத்தை நெரிச்சிருப்பான். அது எதுக்கு இப்ப என் கதை! விடுங்க. வந்ததும் வராததுமா மனசை பாரமாக்கிக் காதீங்க. மணி சார் ஏதோ ட்ரைனிங்னு ரெண்டு மாசம் ஊருக்குப் போறதா சொன்னார். இங்கே பேச்சுத்துணையா இருக்கிற ஒரே ஆளும் ஊருக்குப் போறாரேன்னு நினைச்சேன். நல்லவேளையா நீங்க வந்துட்டிங்க" என்றாள்.

நான் மௌனமாக ஷூ கழுவினேன்.

அவள் தட்டுக்களை கழுவித் கொண்டு எழுந்தாள்.

.....

.....

“கொஞ்சம் கறுத்துப்போன மாதிரி தெரியுது” என்றாள்.

“பெங்களுர் கிளைமேட்டுக்கு கொஞ்சம் நிறம் மாறும்”

“என்னை எப்பப் பார்த்திங்க? ரெண்டு வருஷம் இருக்குமில்ல?”

“இருக்கும். அப்போ நீ மூக்குத்திக்கலை.”

“கல்யாணத்துக்கு ஒரு வாரம் இருக்கறப்ப என் மாயியார் நான் பொண்ணா லட்சணமா மூக்கு குத்திக்கணும்னு சொன்னாங்க. எனக்கு இஷ்டமே இல்லை. குத்திக்கிட்டேன். கொஞ்சம் குண்டாயிட்டேன், இல்லை?”

40 “இல்லை. கரெக்ட்டாதான் இருக்கே...”

அவள் தன் உடம்பைப் பற்றி விசாரிப்பதும், அதற்கு நான் பதில் சொல்வதும் கொஞ்சம் உறுத்தலாக இருந்தது. நிமிர்ந்த போது லேசாக மடிப்பு போட்ட அவள் இடுப்பு என் கண்களில் பட, நான் பார்வையை நகர்த்திக் கொண்டேன்.

“சரி, அப்புறமாப் பேசலாம். அப்பா வெத்தலை வாங்கிட்டு வரச் சொன்னார்.” என்று கழுவிய தட்டுக்களை காற்றில் ஒரு தரம் உதறிவிட்டு நடந்து சென்றாள் கஸ்தூரி.

அந்த உதறலில் ஒரு துளி என் முகத்தில் பட்டது.

இவள் வேதனையைக் களைய ஏதாவது செய்ய வேண்டும் என்று மனதில் அழுத்தமாகப் பட்டது. முதல் கட்டமாக அவள் அப்பாவிடம் சரியான நிலை என்ன என்று பேசித் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்று நினைத்துக் கொண்டேன்.

நான்கு

மோனாலிசா டப்பிங்

தியேட்டரில் நான் வேலைக்குச் 41 சேர்ந்த அன்று அலுவலகத்திற்கு நடிக்க ஜெயநிர்மலாவே வந்திரந்தாள்.

85 வரை தமிழின் முன்னணிக் கதாநாயகிகளில் ஒருத்தி. நிறையப் படங்கள். நிறையப் பணம். நிறைய கிசுகிசு. ஒரு ரகசியத் திருமணம். ஒரு பிரிவு. ஒரு தற்கொலை முயற்சி. இப்போது விக்கில் சில்வர் தடவி அம்மா வேடங்கள். நாணயமான தயாரிப்பாளர்களுக்கு ஐந்து வட்டிக்கு நிதியுதவி. டப்பிங் தியேட்டர்.

ஆனால் ஜெயநிர்மலாவைப் பார்த்தபோது செயற்கை இளமை உறுத்தலாகத் தெரிந்தது. ஒற்றையாய் விடப்பட்ட ஷிபான் புடவை. கை

இல்லாத ஜாக்கெட். டிசைனாக வெட்டப்பட்ட கூந்தல். கால்களை ஆட்டியபடி விரல்களில் பென்சிலை ஆட்டியபடி பேசினாள்.

“இத பாருங்க கோபி. சின்சியரா வேலை பார்க்கணும். பேங்க் காரனுக்கு வட்டி கட்டியாகணும். ஓவர்டைம் சொன்னா முகம் சுளிக்காம செய்யணும். குவாலிட்டி மட்டும் முக்கியமில்லை. சர்வீசும் முக்கியம்னு நினைக்கிறவ நான். லீவு போடறதா இருந்தா முன்கூட்டி சொல்லணும். அதே மாதிரி நின்னுக்கறதா இருந்தா முணு மாசம் அவகாசம் கொடுத்துக் சொல்லிடணும். அதான் முறை. இங்கே மேனேஜர் சீனீவாசன் இருக்கார். அவர் சொல்றபடி கேளுங்க. வேற ஏதாவது தெரிஞ்சுக்கணுமா?”

42

ஒன்றுமில்லை என்று தலையசைத்தேன்.

இரண்டு உதவி சவுண்ட் என்ஜினியர்களிடம் அறிமுகம் செய்யப்பட்டேன். இரண்டு பேரும் இளைஞர்கள். இரண்டு பேரும் கண்ணாடி போட்டிருந்தார்கள். சிஸ்டம் லேட்டஸ்டாக இருந்தது. Hypothicated to என்று பேங்க் பெயர் எழுதிய தகரம் பொருத்தப் பட்டிருந்தது. ப்ரொஜெக்டர் மாடியில் இருந்தது. அகல ஸ்கிரீன். வசதியான இரண்டு ரோஸ்டம் மேஜைகள் விளக்கு வசதிகளுடன். இருபது பேர்

உட்காரும் உறுதியுடன் குஷன் நாற்காலிகள்.

“முந்தி மூனு ஷிப்ட்டும் வேலை பார்த்தோம். பயங்கர பிஸி. ஒண்ணுக்குப் போகக் கூட நேரமிருக்காது. தெலுங்கு. மலையாளம்னு எல்லாரும் பொட்டியைத் தூக்கிட்டு வெய்ட்டிங்ல இருப்பாங்க” என்றான் கஜேந்திரன் என்ற உதவி என்ஜினியர்.

“இப்ப?” என்றேன்.

“இப்பபதான் தமிழ்ல ஜனவரிக்கப்பறம் பெரிய பேனர் தவிர மீடியம் படங்கள் எதுவும் பூஜை போடலை. ஷூட்டிங் நடக்கலையே. தெலுங்கு, மலையாளம் அட்வர்டைஸ் மென்ட் பிக்சர்ஸ்தான் இப்ப வந்துக்கிட்டிருக்கு.”

43

“ஜூன்ல சரியாய்டும்னு படிச்சேனே...”

“சரியானாக் கூட ஷூட்டிங் முடிஞ்சி டப்பிங் ஸ்டேஜுக்கு நம்மகிட்ட வர்றதுக்கு ரெண்டு மாசமாய்டும். நீங்க வந்து சேர்ந்ததும் மேடத்து கிட்ட லீவு சொல்லிட்டு பதினைஞ்சு நாள் ஊர் பக்கம் போய்ட்டு வரலாம்னு இருந்தேன். இன்னைக்கு அவங்க மூட்ல இல்லை. எல்லார் மேலயும் விழுந்து குதறிக் கிட்டு இருக்காங்க. நாளைக்குத்தான் கேக்கணும்” என்றான் கந்தசாமி. மற்றொரு உதவி என்ஜினியர்.

“தினம் அவங்க இங்கே

வருவாங்களா?"

"இப்ப ஒரு மாசமா வந்துகிட்டிருக்காங்க. ஷூட்டிங் எதுவும் இல்லை. லைம் லைட்ல தூள் பண்ணிட்டிருக்கிறப்பவே கௌரவமா விலகிடணும். அம்மா, பாட்டின்னு வீடாம காக சேர்க்கறதில என்னதான் வெறியோ!" கஜேந்திரன்.

"இத்தனைக்கும் கல்யாணமும் இல்லை. குழந்தையும் இல்லை. சொத்து சேர்த்து என்னதான் செய்யப் போறாங்க?" என்றான் கந்தசாமி.

44 "நமக்கு இந்த ஆராய்ச்சி தேவையில்லைன்னு நினைக்கிறேன்." என்றேன். இந்த அரட்டையில் நானும் ஆர்வமாகப் பங்கு கொண்டால் அடுத்த கட்டமாக அவர்கள் வேறு திசையில் ஜெயநிர்மலாவைப் பற்றிப் பேசுவார்கள் என்று பட்டதால், நான் பேச்சைக் கத்தரிக்க விரும்பி அப்படிச் சொன்னதும் இரண்டு பேரும் தங்களுக்குள் பார்த்துக் கொண்டு மௌனமானார்கள்.

நான் வேலையில் சேர்ந்த தினம் தியேட்டரில் டப்பிங் வேலை எதுவும் நடக்கவில்லை. சில ரோல்கள் மிக்ஸ் செய்த சவுண்ட் டிராக்கை புதிய நெகடிவ் நாடாக்களில் டிரான்ஸ்பர் செய்யும் பணி மட்டுமே இருந்தது. கொஞ்சம் பழசாகியிருந்த மாஸ்டர் டேப்களின் டிராக்குகளை அழித்தேன்.

அலுவலகத்தில் சுரிதார் போட்டுக்

கொண்டு ஒரு ரிசப்ஷனியிட் இருந்தான். லன்ச் இடைவேளையின் போது பக்கத்தில் எந்த ஹோட்டல் நன்றாக இருக்கும் என்று அவளைத் தான் விசாரித்தேன். ரெகுலரான பிறகு வீட்டில் சமைத்து எடுத்து வரலாம் என நினைத்திருந்தேன்.

அவள் ஒரு ஹோட்டலின் பெயரைச் சொல்லி, "ஆனா கொஞ்சம் தூரமாப் போகணும். எதில வந்திங்க சார் நீங்க?" என்றாள்.

"பஸ்ஸ்தான் வந்தேன். பரவாயில்லை. நீங்க இடத்தைச் சொல்லுங்க. நான் நடந்து போய்க்கிறேன்" என்றேன்.

45 "அரை மணி நேரமாகும் சார்." என்றவள் தன் மேஜை டிராயரைத் திறந்து ஒரு சாவி எடுத்து நீட்டினாள். "வெளில ப்ளூ கலர்ல நிச்சிது பாருங்க ஒரு கைனடிக் ஹோண்டா. என்னோடதுதான். எடுத்துக்கிட்டு போய்ட்டு வாங்க" என்றாள்.

மறுக்க முடியாதபடி அவள் குரல் இருந்தது. நன்றி சொல்லி சாவி வாங்கிக் கொண்டு அவள் வண்டியை ஓட்டிச் சென்று சாப்பிட்டு விட்டு ஹோட்டல் வாசலில் நின்று சிகரெட் வாங்கி பற்ற வைத்தேன்.

இன்றைக்குத்தான் வேலையில் சேர்ந்தேன். என்னைப் பற்றி என்ன தெரியும் அவளுக்கு? எப்படி நம்பி தன் வண்டியைக் கொடுத்தாள்? இந்த

வண்டியை விற்று விட்டு நான்
ஒடிவிட்டால்? எப்படி உடனடியாக
என்னை நம்பினாள்? ஆக, ஒரு நல்ல
மதிப்பு வைக்கும் அளவுக்கு என் முகம்
இருக்கிறது போலும். சில முகங்கள்
தீப்பெட்டி கேட்டால் கூட இஷ்டம்
இல்லாமல்தான் எடுத்துத் தருவோம்.
பயணங்களில் சில முகங்களுக்கு
வற்புறுத்தி பழம் வாங்கிக்
கொடுப்போம்.

அப்படி முகம் என்று பார்த்தால்
இந்தப் பெண் பாப் தலை வெட்டி,
ஸ்டிக்கர் பொட்டு ஒட்டி, நாகரீகமாக
சூரிதார் அணிந்திருந்தாலும்கூட
முகத்தில் ஒரு அழகே இல்லை. ஏதோ
முகக்கு இருக்க வேண்டிய இடத்தில்
46 மூக்கு. கண் இருக்க வேண்டிய
இடத்தில் கண். நீட்டாக இருக்கிறாள்.
லட்சணம் என்பது வேறு.

தலை கலைந்திருந்தாலும், முகத்தில்
வியர்வை இருந்தாலும், உள்ளுக்குள்
சோகம் இருந்தாலும், சாயம்போன
புடவையில் இருந்தாலும் கஸ்தூரியின்
முகம் லட்சணமான முகம் என்று
பட்டது. அவள் முகத்தில் கவனித்த ந்த
மஞ்சள்கூட ஒரு அழகாகத்தான்
தெரிந்தது.

இப்படி ஒரு லட்சணமான
மனைவியை அடிக்கவும், உதைக்கவும்
ஒரு புருஷனுக்கு எப்படித்தான் மனசு
வரும்? உன் கையில் ஒரு அழகான
ரோஜாப் பூ கொடுத்தால்

இஷ்டமிருந்தால் கோட்டில் வைத்துக்
கொள். அல்லது சாமி மாடத்தில் வை.
அல்லது கையில் பிடித்து வாசனை பார்.
மேஜையில் அழகாகப் பொருத்து.
எதற்கும் மனமில்லை என்றால்
தூரமாகப் போட்டு விடு. அதை
விடுத்து அந்தப் பூவை இதழ் இதழாகப்
பிய்த்துப் போடுவது எந்த
மனுஷத்தனத்தில் சேர்த்தி?
தண்டனை மட்டும் இல்லை என்றால்
கழுத்தை நெரித்திருப்பான் என்று
சொன்னாளே... அதுதானே கொடுமை
யின் உச்சகட்டமாக இருக்க முடியும்?
அந்த விளிம்பு வரை அவன் எவ்வளவு
தூரம் வேதனைப்படுத்தியிருக்க
வேண்டும்!

ராஸ்க்கல்! முகம் தெரியாத அந்த 47
சீர்காழிக்காரன் மேல் எனக்குக்
கோபமாக வந்தது.

காலையில் புறப்பட்ட சமயத்தில்
கஸ்தூரியின் அப்பா எதிர்ப்பட்டு,
"என்ன தம்பி, செளக்கியமா? நேத்து
வந்திங்களா? இங்கேயே வேலைன்னு
கஸ்தூரி சொன்னிச்சி. இங்கே தங்கினா
உங்கப்பா ஏதாச்சும் சொல்லுவா
ரான்னு கேட்டிங்களாமே. நல்லாக்
கேட்டிங்க போங்க. தாராளமா இருங்க
தம்பி" என்று இயல்பாகப் பேசிய
போது கஸ்தூரி பற்றிப் பேச
சந்தர்ப்பமும் சரியாய் இல்லை.
நேரமும் இல்லை. வந்து விட்டேன்.

சிகரெட் முடிந்ததும் கீழே போட்டு

நகக்கி விட்டு ஒரு மீட்டா பான்
போடச் சொன்னேன். கடையில்
தொங்கின புத்தகங்களைப்
பார்த்தேன்.

கஸ்தூரி மங்கையர் மலர் புத்தகம்
என்றால் உயிராய்ப் படிப்பாள் என்று
நினைவு வந்தது. 'யார் வீட்டிலாவது
கடன் வாங்கி வந்து புரட்டி அதில்
வருகிற கோலங்களைப் பார்த்து
மறுநாள் அதே மாதிரி வாசலில்
போட்டு விடுவாள். அதில் சொல்லப்
பட்டிருக்கும் புதிய டிப்ளை செய்து
பார்த்து கிண்ணத்தில் வைத்து
எங்களுக்கும் கொண்டு வந்து
கொடுப்பாள்.

48 "மங்கையர் மலர் ஒண்ணு கொடுங்க"
என்று வாங்கிக் கொண்டேன்.

ஜந்து

வீட்டிற்கு வந்தபோது இரவு
ஏழரை மணியாகியிருந்தது. ஷேவிங்
க்ரீம், தேங்காய் எண்ணெய், ஷூலேஸ்
என்று கொஞ்சம் சாமான்கள் வாங்கிக்
கொண்டு வந்திருந்தேன். கதவு
பூட்டியிருந்தது. சைடில் சுற்றிக்
கொண்டு பின் வீட்டின் ஹாலுக்கு

வந்தேன்.

கதிரேச முதலியார் பின்புறம்
கயிற்றுக் கட்டிலைப் போட்டுக்
கொண்டு இருட்டில் உட்கார்ந்தி
ருந்தார். "தம்பி, நான் இங்கே
இருக்கேன். மணி சாஸி கொடுத்
துட்டுப் போயிருக்கார். இந்தாங்க..."
என்று குரல் கொடுத்தார்.

"ஏன், லைட்டுகூட போட்டுக்காம
இருட்டுல இருக்கிங்க?" என்று
அவரிடம் வந்தேன். கிட்டே வந்ததும்
குறை நிலாவின் வெளிச்சத்தில்
தெளிவாக அவரைப் பார்க்க முடிந்தது.

"இந்த பல்பு பியூஸ் ஆய்நுச்சி.
மாத்தனும். அன்னைக்கு ஒரு குரங்கு
வந்துநுச்சி. கம்பு எடுத்துக்கிட்டு அதை
விரட்டினேனா... கம்பு பட்டு பல்பு
பியூஸ் ஆய்நுச்சி."

"இங்கே குரங்கு ஏது?"

"ராஜ்பவன் கவர்னர் தோட்டத்துல
மான், குரங்குன்னு நிறையவே இருக்கு.
இந்திரா நகர் சைடுல குரங்குக்கு பயந்து
ஜன்னலுக்கு வலை எல்லாம் அடிச்சி
வைப்பாங்க. உட்கார்நீங்களா?" என்று
ஏற்கனவே அவர் அமர்ந்தது போல
கட்டிலில் நிறைய இடமிருந்த
போதிலும் இன்னும் சற்று நகர்ந்து
அமர்ந்தார்.

நான் அருகில் அமர்ந்து
கொண்டேன்.

"அம்மாவும்

பொண்ணும்

கோயிலுக்குப் போயிருக்காங்க. காத்துக்காக நான் இப்படி வந்து உக்காந்தேன். ஜெயநிர்மலா கிட்டதான் வேலையாமே... அவளைப் பார்த்திங்களா? பக்கத்தில ஒரு ஜவுளிக் கடை திறக்கறதுக்கு வந்திருந்தா. என்ன ஒரு கலரு! எக்கச்சக்கமான கூட்டம்! கஸ்தூரி கூட அவகிட்ட காகிதத்துல கையெழுத்து வாங்கிட்டு வந்தா. நான் சொல்றது இப்ப இல்லை. பத்து வருஷத்துக்கு மேல இருக்கும். எந்தப் புஸ்தகத்தை எடுத்தாலும் அவ போட்டோதான் இருக்கும். கல்யணமாய்டுச்சி தானே?" என்றார்.

அவருக்கு ஜெயநிர்மலா பற்றி அறிந்து கொள்ளும் ஆர்வம் இருப்பதில்
50 எனக்கு ஏனோ ஆச்சரியம் இருந்தது.

"தெரியலைங்க" என்றேன்.

"ஒரு தெலுங்கு ப்ரட்டியூஸரை கட்டிக்கிட்டதா சொன்னாங்க. அப்பறம் இல்லைன்னு அறிக்கை விட்டாங்க. ஒரு பொம்பளை பிள்ளை ஏற்காடுல படிக்குதுன்னு சொன்னாங்க. அது ஒரு தனி உலகம். அது ஒரு டைப்பான வாழ்க்கை. காக, பணம் இருந்தா எதையும் மூடி மறைச்சுடலாம்."

"இதில சினிமாக்காரங்க மட்டும் தனி ஜாதி இல்லைங்க. அசிங்கம் எங்கயும் இருக்குது. அவங்க மேல வெளிச்சம் விழுந்துக்கிட்டே இருக்கறதால வெளில தெரியுது."

"அதென்ன நீ அப்படிச் சொல்றே? நாட்டுல லட்சம் பொண்ணுங்க. நல்லதனமா கல்யாணம் பண்ணிக் கிட்டு நல்லதனமா குடும்பம் நடத்திக்கிட்டு இல்லையா? இவங்களைக் கொண்டு போய் அவங்களோட சேர்க்க முடியுமா? அந்த 'சூழ்நிலை வேற. அங்கே அப்படித்தான் இருக்க வேண்டியிருக்குன்னு சொல்லு. ஒத்துக்கறேன். எல்லாம் ஒண்ணுதான்னு சொல்றது சரியில்லை."

"இது நமக்குத் தேவையில்லாத வாதம் சார். ஆனா ஒரு பேச்சுன்னு வந்துட்டதால சொல்றேன். பெங்க ளூர்ல நான் வேலை பார்த்தேனே... அங்கே பக்கத்தில ஒரு பிரைவேட் 51 நர்சிங்ஹோம். ஒரு லேடி டாக்டர் நடத்திக்கிட்டிருக்காங்க. அவங்க என்கூடப் நல்லாப் பழகுவாங்க. பள்ளிக் கூடத்தில பத்தாவது படிக்கிற பிஞ்சுங்க எல்லாம் வயத்தை கத்தம் பண்ணிக்கிறதுக்கு வந்து நிக்கிறாங்கன்னு வேதனையோட சொல் வாங்க. எனக்கு பகீர்னு இருக்கும். ஒழுக்கங்கற விஷயத்தில இன்னைக்கு உலகம் ரொம்ப மோசமா போய்க்கிட்டிருக்குன்னு அவங்க சொல்வாங்க. மிடில் கிளாஸ்ல பெண் கதந்திரம் வேணும், அது இதுன்னு ஒரு செக்ஷன் கத்திக்கிட்டிருக்கு. அப்பர் கிளாஸ்ல போதை மாத்திரை

சாப்பிடறதும், டிஸ்கோ ஆடறதும், கண்டவனோட பேசறதுமா ஒரு லேடீஸ் குரூப் அலையுது. இவங்க எல்லாரும் சினிமாக்காரங்களா சார்? இவங்களைப் பார்த்துத்தான் சினிமாவ சின் வைக்கிறாங்க. எழுத்து. சினி மான்னு எந்த ஒரு மீடியத்துலயும் சொல்லப்படறதை விட சொல்லப் படாதது நிறைய இருக்கு சார்."

"சரி, உனக்கு சம்பளம் கொடுக்கறவங்க. கிண்டல் செஞ்சா ஒரு கோபம் வரத்தான் செய்யும்."

"சேச்சே, நான் அதுக்காகத்தான் இப்படிப் பேசினேன்னு சொன்னா இப்பதான் நீங்க என்னை அவமானப்படுத்தறிங்க..."

52 "என்ன தம்பி இது, பெரிய வார்த்தை எல்லாம் சொல்லிக்கிட்டு. நான் சும்மா ஏதாச்சும் பேசணுமேன்னு விளையாட்டா பேசப் போக... சரி, விடுங்க. நமக்கு எதுக்கு அந்த விவகாரம்?" என்ற கதிரேச முதலியார் தன் காலைத் தூக்கி மடியில் போட்டுக் கொண்டு ஒவ்வொரு விரலாக மடக்கி நெட்டி எடுக்கத் துவங்கினார்.

கொஞ்சநேர அமைதிக்குப் பிறகு, "கஸ்தூரி இங்கே வந்து ஆறு மாசமாச்சாமே சார்?" என்றேன் மெதுவாக. "மணி சொன்னான்..."

"அவ செத்துடுவேன் போலருக் குன்னு தபால் எழுதி, நான் போய்

கூட்டிட்டு வந்தேன். தலையெழுத்து சரியில்லை. இப்படியெல்லாம் இந்த சின்ன வயசுல படனும்னு இருக்கு. படறா. எப்ப வழி பொறக்குமோ. எப்படி வழி பொறக்குமோ தெரியலை..."

திடீரென்று அவர் குரல் தளதளத்து நைத்து போய் விட்டது.

"பத்து பவுன்தான் தகராறா?"

53 "அதான் ஆரம்பம். மாயியாரை இவ எடுத்தெறிஞ்சி பேசிட்டாளாம். எத்தனை நாளு, எத்தனை வார்தையை ஒரு மனுஷி பொறுத்துப்பா தம்பி? அவளும் உப்புப் போட்டு சோறு திங்கறவதானே? ஒரு ரோஷம் இருக்காதா? ரசத்துல கொத்தமல்லி போட மறந்துட்டா கரண்டியைத் தூக்கி எறிவாளாம் அந்த ராட்சனி. அப்பளம் பொறிச்சிக்கிட்டிருந்தப்போ ஒரு தடவை வார்த்தை முத்தி வேணும்னே கொதிக்கிற எண்ணையை கரண்டில எடுத்து கால்ல ஊத்திருக்கா. இவ என்ன பொம்மையா? உசுரு உள்ள ஜென்மமில்லையா? வலிக்காதா? அட! கேக்கற நமக்கே அந்தம்மாவை குரல்வளையைப் புடிச்சா என்னன்னு தோணுது இல்லையா? 'நீங்க மனுஷியா, இல்லை ராட்சசியா?'ன்னு ஆத்திரமா கேட்டுக்கா. அன்னைக்கு பிடிச்சது சனி. நடந்ததை அவங்க புள்ளை கூட்ட எந்த மாதிரி சொன்னாங்களோ... போறப்ப,

வாற்றப்ப எல்லாம் அவன் அறையறது, காலாலயே உதைச்சி மிதிக்கிறதுன்னு இறங்கிட்டான். எல்லா ஆத்திரத்துக்கும் பின்னணி பத்து பவுன் சீருறைஞ்சதுதான்.

"ஏன், அப்ப பணப் பிரச்சனையா?"

"இல்லைப்பா. இது புரோக்கர் செஞ்ச தகிடுதத்தம். தன் கமிஷன் முக்கியம்னு இந்தப் பக்கமும் அந்தப் பக்கமும் விவகாரமாப் பேசி பிரச்சனையாக்கிட்டான். ஒத்துக்காததை எப்படிப் போடறதுன்னு வீம்பு கிடையாது. நிஜமாவே எல்லாச் செலவும் செஞ்சி... கொஞ்சமில்லை, நாப்பது பவுன் நகை போட்டு கல்யாணம் பண்ணி வச்சதுக்கப்புறம் பத்து பவுனுக்கு சிரமமாகாதா? நெருக்கி முப்பதாயிரம் வேணாமா? காக இல்லை. பசங்களைக் கேட்டா பட்டுக்காம பேசிட்டிடுப் போய்ட்டானுங்க. இந்த வீட்டு மேல எனக்கு உரிமை இல்லை. அஞ்சு லட்சம் போகும். முக்கா கிரவுண்டு மொத்தம். பசங்க எனக்கு உருப்படியா இல்லை."

"என்ன சொல்றாங்க அவங்க?"

"மாப்பிள்ளை வீட்டுல இப்ப கொஞ்சம் இறங்கி வந்திருக்காங்க. நகை கூட போட வேணாம். மாப்பிள்ளைக்கு தனியா ஒரு வெல்டிங் வொர்க்ஷாப் வெச்சிக் கொடுங்க. ஒழுங்கா குடித்தனம் பண்ணச் சொல்றோம்னு சொல்றாங்க."

உத்சல்

"அதுக்கு எவ்வளவு ஆகுமாம்?"

"கடை பிடிக்கிறதிலேர்ந்து மொத்தம் அம்பதாயிரம் ஆகுமாம்."

"அதுசரி. நகைக்கு ஆகறதை விட அதிகம்."

"நகையா செஞ்சு போட்டு என்ன தம்பி பிரயோஜனம்? காதுல கழுத்துலன்னு அஞ்சு பவுன்தான் மிச்சமிருக்கு..."

"மிச்சம்?"

"வித்து அவங்களுக்கு இருந்த பழைய கடனை அடைச்சிருக்காங்க. மாப்பிள்ளைக்கு சிட்டாடற பழக்கம் வேற இருக்காம்."

"ச்சை! என்ன ஜென்மங்க! சொந்தமா வெல்டிங் வொர்க்ஷாப் வெச்சிருக்கறதா எதுக்கு பொய் சொன்னாங்க?"

"ஒரு கல்யாணம்னு வாற்றப்ப கொஞ்சம் அதிகமா சொல்றதுதான்னு அலட்சியமா பதில் சொல்றாங்க."

"நீங்க என்ன நினைக்கிறீங்க?"

"மாப்பிள்ளை மோசமானவனோ, நல்லவனோ... அவன்தான் மாப்பிள்ளை. இனிமே அதை மாத்த முடியுங்களா தம்பி? ரத்து பண்ணலாம். பண்ணி? வாழ்க்கை பூரா வீட்டோட உக்கார வச்சிடறதா? சரி. நமக்கு அமைஞ்ச புருஷன் அவ்வளவுதான்னு மனசை சமாதானம் பண்ணிக்கிட்டிடு அனுசரிச்ச வாழ்ந்துக்க வேண்டியது

உத்சல்

தான். அவர் கேக்கறபடி தனியா
லேத்து போட்டு வெளார்க்கு
தர்றேன். என் பொண்ணோட
தனிக்குடித்தனம் நடத்த
சம்மதமானு கேட்டு விட்டி
ருக்கேன். இன்னும் பதில் வரலை."

"சரின்னு சொன்னா?"

"அடுத்த கட்டமா பணத்துக்கு
ஏற்பாடு செய்யணும்..."

"என்ன செய்விங்க?"

"பசங்களை வரவழைச்சி பேசணும்.
கூடப் பொறந்துட்ட தோஷத்துக்காக
செய்ங்கப்பான்னு எடுத்துச்
சொல்லணும். நல்லா வசதியாதான்
இருக்கானுங்க. அமைஞ்ச மருமகளும்
(56) சரியில்லை. இவனுங்களுக்கு மனசு
வந்தாலும் அவளுக வரவிட
மாட்டானுங்க. கல்யாணத்துக்கப்பறம்
இவ்வளவு நடந்திருக்கு. இவ
லீட்டோட வந்து ஆறு மாசமாச்சி.
ரெண்டு பசங்களும் இந்தப் பக்கம்
எட்டிக்கூடப் பார்க்கலை."

"இருக்கிறதென்னவோ ஒரு
தங்கச்சி!"

"அவனுங்க பயம் என்னன்னு
எனக்குத் தெரியும். இன்னைக்கு
வெளார்க் ஷாப் வச்சிக் கொடுக்கச்
சொல்றான் மச்சான். சரின்னு வச்சிக்
கொடுத்தப்பறம் நாளைக்கு மறுபடி
தங்கச்சியை கொடுமைப்படுத்தி
லீட்டை விட்டு விரட்டி விட்டுட்டு

இந்த ஸ்டாலு ஒரு பங்கு தரணுமனு
கேக்க மாட்டான்னு என்ன நிச்சயம்?
இதான் அவனுங்க பயம். பெரியவன்
தபால் எழுதியிருக்கான். ஒரு நல்ல
லாயரைப் பார்த்து விவாகரத்துக்கு
ஏற்பாடு பண்ணுங்க. அதுதான்
கஸ்தூரிக்கு நிம்மதி கொடுக்கும்னு
எழுதியிருக்கான். மரத்தில கிளை
முறிஞ்சிருக்கு பாருங்கடான்னா,
வேரோட வெட்டிச் சாய்ச்கடுங்
கறானுங்க. அவனுங்களுக்கென்ன,
எழுதிடுவானுங்க. ஒரு லாயரைப்
பார்த்து நடவடிக்கை எடுத்தா
விவாகரத்தும் வாங்கிடலாம்.
அதுக்கப்பறம்? அப்பறம் அவ
வாழ்க்கைக்கு என்ன வழி? அதுக்கு
யாராச்சும் பதில் சொல்றானுங்களா?"

அவருடைய குமுறலில் இருந்த
நியாயம் எனக்குள்ளும் பரவியது. மனது
பாரமாகியிருந்தது. ஒரு பெருச்சாளி
குறுக்கே ஓடியதற்கு இரண்டு பேரும்
அவசரமாக கால்களைத் தூக்கிக்
கொண்டோம்.

ரொம்ப நேரம் அமைதியாய் இருந்து
விட்டு, "நான் வீட்டுக்குப் போகட்
டுமா?" என்று எழுந்து கொண்டேன்.

"ம்" என்ற அவர் குரலில் சோகம்
கவிந்திருந்தது.

ஆறு

நான் 'அன்புள்ள அப்பாவிற்கு, வணக்கத்துடன் உங்கள் மகன் கோபி எழுதிக் கொண்டது' என்று இன்லண்ட் லெட்டரில் துவங்கியபோது பின் போர்ஷனில் இருந்து 'கஸ்தூரியின் குரல் கேட்டது.

"அம்மா, நான் டி.வி. பார்த்துட்டு வர்றேன்..."

58 நான் 'நலம். நலமறிய ஆவல். நேற்று நலமாக வந்து சேர்ந்தேன். இன்று வேலையில் சேர்ந்தேன்' என்று தொடர்ந்தபோது கதவு தட்டப்பட்டது.

போய்த் திறந்து கஸ்தூரியைப் பார்த்த பிறகுதான் அவள் டி.வி. பார்க்க இங்கேதான் வந்திருக்கிறாள் என்பது புரிந்தது.

வேறு உடையில் கொஞ்சம் பளிச்சென்று இருந்தாள்.

"டி.வி. போட்டுப் பார்க்கட்டுமா? தொந்தரவா இருக்குமா? சத்தம் கம்மியா வச்சிக்கறேன். மெட்ரோ சேனல்ல சினிமா விஷயமா காட்டறாங்க. சுவாரசியமா இருக்கு"

என்றாள்.

"வா. உள்ளே வா..." என்றேன்.

திடீரென்று ஜன்னல் வழியாக வீசிய காற்றில் நான் மேஜை மேல் மூடி செருகாமல் வைத்திருந்த பவுண்டன் பேனா கடகட வென்று உருண்டது. நான் கவனித்துச் சென்று பிடிப்பதற்குள், கீழே விழுந்தது.

அவள் பதறி குனிந்து எடுக்க முயல், நானும் குனிந்து நிமிர்ந்ததில் இரண்டு பேரும் தலையில் முட்டிக் கொண்டு தேய்த்துக் கொண்டோம்.

"நிப்பு போய்டுச்சி கோபி சார். மூடி வெச்சிருக்கக் கூடாதா?"

"லெட்டர் எழுதிட்டிருந்தேன். கதவு தட்டற சத்தம் கேட்டதும் அப்படியே வெச்சிட்டு... பரவால்லை, நாளைக்கு நிப்பு மாத்திக்கிட்டாப் போச்சு."

அவள் மேஜை மேல் பேனாவை வைத்து விட்டு, "ஐ! மங்கையர் மலர் நீங்க வாங்கறிங்களா என்ன?"

"இன்னைக்குத்தான் வாங்கினேன்."

"அவசரமில்லை. படிங்க. நாலு நாள் கழிச்சி எனக்குக் கொடுங்க. இதிலேர்ந்து சில விஷயங்களை என் நோட்புக்குல எழுதிக்கிட்டுத் திருப்பித் தர்றேன்."

"இல்லை. இதை நான் படிக்கிற தில்லை. மத்தியானம் இன்னைக்கு ஹோட்டல்ல சாப்பிட்டு வாசல்ல சிகரெட் வாங்கினப்ப கடையில் இந்த

புக். ஞாபகம் வந்திச்சி. உனக்கு இந்த புக் ரொம்ப பிடிக்குமேன்னுதான் வாங்கினேன். வச்சிக்கோ..."

"ரொம்ப தேங்ஸ் கோபி சார்" என்று எடுத்துக் கொண்டு. "சரி, நீங்க எழுதுங்க. வேற பேனா இருக்கா?"

"பால்பாய்ண்ட் இருக்கு. அப்புறமா எழுதிக்கறேன். உங்க மெட்ராஸ் டி.வி. பாத்து நாளாச்சு. என்னமோ கவாரசி யமா இருக்கும்னு சொல்றியே... வா, மெட்ரோ சானல் பார்க்கலாம்."

கூடத்திற்கு வந்து டெலிவிஷன் போட்டேன். இரண்டு பேர் அமரக் கூடிய மூங்கில் சோபாவில் அமர்ந்து கொண்டேன். ஒருவர் அமரும் அதன் தனி சேரில் அவள் அமர்ந்து கொண்டாள்.

விளம்பரங்கள் வந்து கொண்டிருக்க... விளம்பரங்களின் பாடல்க ளோடு சேர்ந்து முணுமுணுத்தாள்.

மப்பாய் மேல் ஆஷ்ட்ரேயைப் பார்த்த அவள். "நீங்க சிகரெட் பிடிக்கிறதுன்னா பிடிங்க கோபி சார். எனக்குப் பழகிடுச்சி. அவர் மூஞ்சி மேலயே ஊதுவார். நீயும் பிடின்னு வாயில திணிக்கலை நல்ல வேளையா" என்று சிரித்தாள்.

"இல்லைம்மா. நான் ரெகுலரா பிடிக்கிறதில்லை."

மெட்ரோ சானலில் நிகழ்ச்சி துவங்கியது. ஒரு வெற்றி பெற்ற

படத்தைப் பற்றி அந்தப் படத்துல சம்பந்தப்பட்ட டைரக்டர். நடிகர், நடிகை என்று எல்லோரிடமும் பேட்டி கண்டார்கள். நடுநடுவே அந்தப் படத்தில் இருந்து காட்சிகள் காட்டப்பட்டன. அதில் சட்டென்று ஜெயநிர்மலாவும் தோன்றினாள்.

"இந்தப் படத்தில்தான் நான் முதன் முதல்ல அம்மா கேரக்டர்ல நடிச்சேன். அதுவும் நான் ஹீரோயினா நடிச்ச அதே ஹீரோவுக்கு அம்மா. முதல்ல தயக்கமா இருந்தது. என்ன பாதிரத்தில் நடிக்கிறோம்னு முக்கியமில்லை, எப்படி நடிக்கிறோம்கிறதுதான் முக்கியம்னு அடிக்கடி சிவாஜி சார் சொல்வாரு. அதனால அந்த கேரக்டரா மனசுல மாறி நடிச்சேன். இந்தப் படத்துல சிறந்த துணை நடிகை அவார்டு எனக்கு கிடைச்சது. என் திறமை இதில பாதின்னா டைரக்டரோட திறமை மீதி" என்றாள் ஜெயநிர்மலா.

"இவங்களோட டப்பிங் தியேட் டர்லதானே வேலை பார்க்கறீங்க?" என்றாள் ஆர்வமாக கஸ்தூரி. "பார்த்திங்களா? வருவாங்களாமா?"

"ம். பார்த்துப் பேசினேன். எப்படி நடந்துக்கணும்னு அட்வைஸ் பண்ணினாங்க..."

"நல்ல சிகப்பு இல்ல? சின்ன வயசுலேர்ந்தே அவங்களை ரொம்பப் பிடிக்கும். பிரமாதமா நடிப்பாங்க.

மறால் பார்த்து கையைப் படிச்ச ஒரு
தடவை குலுக்கணும். அழைச்சிட்டுப்
போறிங்களா?"

"நாலு நாள் போகட்டும். கண்டிப்பா
ஒரு தடவை அழைச்சிட்டுப்
போறேன்" என்றேன் நான்.

டி.வி.யில் அந்த நிகழ்ச்சி முடிந்ததும்
அடுத்த நிகழ்ச்சியில் ராதாரவி ஒரு
நடிகையைப் பேட்டி கண்டார்.
நுஸஸ்டி மினி ம்ளயிஜுஷ் கார்டு
போட்டதும் நான் டி.வி.யை அணைத்து
விட்டு அமர்ந்தேன்.

"சீர்காழில் டி.வி. இருக்கு. ஆனா
சேர்ந்தாப்பல அஞ்சி நிமிஷம் என்னை
உட்கார்ந்து பார்க்க விடமாட்டாங்க.
எனக்கு ஏதாச்சும் வேலை வச்சிக்
கிட்டே இருக்கணும். முள்ளு மேல
நிக்கிற மாதிரிதான் இருக்கும். என்
மாமியார் இடுப்புல கையை வச்சிக்
கிட்டு என்னை நிமிர்ந்து பார்த்தாலே
எனக்கு எலும்பு வரைக்கும் உதறும்."

நான் அமைதியாக அவளைப்
பார்த்தேன்.

அவள் இரண்டு கால்களையும் தூக்கி
சேர் மேல் வைத்து முழங்கால்களைக்
கட்டிக் கொண்டு கதை சொல்வது
போல சொன்னாள். "ஒரு தடவை
என்னாச்சு, நானும் அவரும் சினிமா
போய்ட்டு வந்தோம். இவங்க மூஞ்சில
கடுகடுன்னு இருக்கு. என்ன தப்பு
செஞ்சோம்னு எனக்குப் புரியலை!

ஒட்டல் சாப்பிட்டு வருவோம்னு
சொல்றதுக்கென்ன. இங்கே

உங்களுக்கும் சேர்த்து சாதம் வடிச்சி,
ரசம் செஞ்சேன்னு கத்தினாங்க.
'எனக்குத் தெரியாது அதை. உங்க
புள்ளைதான் ஹோட்டலுக்குப்
போய்ட்டுப் போகலாம்னு

சொன்னார்'னு சொன்னேன். 'லிட்ல
சொல்லாம வந்துட்டேன். அதை
சமைச்சிருப்பாங்க'ன்னு
சொல்றதுக்கென்ன? என்னு
பிடிச்சுக்கிட்டாங்க. 'இப்ப என்ன
ஆகிப் போச்சு? இந்த சாதத்தை நானே
நாளைக்கு சாப்புடறேன்'னு

சொல்லியும் நிறுத்தலை. 'வேலை
மெனக்கெட்டு உடம்புக்கும் முடியாம
நான் சமைச்சிருக்க வேண்டிய 63

தில்லையே. எங்க ரெண்டு பேருக்கு
மட்டும்தான் மத்தியான சாதத்திலேயே
வேலை முடிஞ்சிருக்கும்'னு அதுக்கும்
எடக்குப் பேசினாங்க. எனக்கு
எரிச்சலாய்டுச்சி. 'இப்ப என்ன
செய்யணும்கறீங்க, உங்க புள்ளைதான்
கூட்டிக்கிட்டு போனார். அவரைக்
கேட்டுக்கங்க'ன்னு சொல்லிட்டேன்.
'எதிர்த்தாடி பேசறே நாயே'ன்னு
கையில் தண்ணி குடிச்சிட்டு வச்சிருந்த
டம்ளரைத் தூக்கி அடிச்சாங்க.
நெத்தில பட்ட குண்டா இவ்வளவு
பெரிசு வீங்கிடுச்சி. அவர்கிட்ட
சொன்னதுக்கு நீ பேசினது தப்புன்னு
சொல்லிட்டார். இந்த மாதிரி நிறைய.

எந்த விஷயத்திலும் சாதாரணமா ஆரம்பிச்சி ஒரு சண்டையிலே கொண்டாந்துதான் நிறுத்துவாங்க. கைல அப்ப என்ன இருந்தாலும் தூக்கி என் மேல ஏறிவாங்க. நான் கதறணும். அழணும். வலி தாங்காம துடிக்கணும். அதுல அவங்களுக்கு அப்படி ஒரு சுகம்!" என்றாள் சிரித்தபடி.

"என்ன கஸ்தூரி இது? கேக்கறப்ப எனக்கே பதறுது. எப்படி உன்னால சிரிச்சுக்கிட்டே சொல்ல முடியுது?"

"ஆரம்பத்தில அழுதுக்கிட்டதான் சொல்லிட்டிருந்தேன். இப்ப அழுது அழுது அழறதுங்கறதே சலிச்சுப் போச்சு. அழுகையோட எல்லையில யாருக்கும் சிரிப்புதான் வரும் கோபி சார்"

கால்களைக் கீழே தொங்க விட்டாள்.

"சினிமாவுக்கெல்லாம் கூட்டிப் போயிருக்கார்னா கொஞ்ச நாளாவது அவரோட சந்தோஷமா இருந்தியா, இல்லையா?"

"அதுதான் நாங்க போன முதல் சினிமாவும், கடைசி சினிமாவும். கல்யாணமாகிப் போய் ரெண்டு மாசத்துக்கு எந்தப் பிரச்சினையும் இல்லை கோபி சார். தேக்கடி எல்லாம் போயிட்டு வந்தோம். ஆனாப் போய் ஒரு வாரத்திலேயே நமக்கு அமைஞ்சிருக்கிற புருஷன்

சரியில்லைன்னு புரிஞ்சி போச்சு."

"எப்படி?"

"பேசறதுல தெரியாதா? சிகரெட் புடிக்கட்டும். இன்னைக்கு பாதி ஆம்பளைங்க புடிக்கிறாங்க. முதல் ராத்திரி அன்னைக்கு கட்டில்ல ஊத்திக்கிட்டு உக்காந்திருப்பாங்களா? வாய் பூரா நாத்தத்தோட தான் கிட்ட வருவாங்களா? கொஞ்சம் கொச்சையாப் பேசினார். என்னமோ நான் கதவைத் திறந்துக்கிட்டு ஓடிப் போய்டறது மாதிரி முரட்டுத்தனமா நடந்துக்கிட்டார். அப்பவே எனக்கு பக்குன்னு இருந்திச்சி. ஒவ்வொருத்தர் ஒவ்வொரு குணத்துல இருப்பாங்க. பழக்க வழக்கத்தில இருப்பாங்க. நல்லவங்களா இருக்கிறதுதான் முக்கியம்னு மனசைத் தேத்திக்கிட்டேன். அப்புறம் அதுவும் பொய்யின்னு ஆய்ஞ்சி. எடுத்ததுக்கெல்லாம் பொய். குடும்பமே பொய் பேசுது. என் மோதிரத்தை திருடி பட்டுப்புடவை வாங்கிட்டு 'எங்கடி உன் மோதிரம்?'னு என்னயே கேக்கற மாமியார். அவங்க வார்த்தைக்கெல்லாம் தலையாட்டற மாமனார். சாராயத்துக்கு தொட்டுக் கற ஊறுகாய் மாதிரி பொண்டாட்டியை நினைக்கிற புருஷன். எனக்கு அமைஞ்ச வாழ்க்கை இப்படித்தான். இதுக்கு யார் என்ன செய்ய முடியும் கோபி சார்?" என்றாள்.

"அப்பாகிட்ட உன்னைப் பத்திதான்

பேசிட்டிருந்தேன் கஸ்தூரி."

"சொன்னாரு..."

"லேத் வச்சிக் கொடுத்து தனிக் குடித்தனம் வைக்கிறதுக்கு ஏற்பாடு செய்ய முயற்சி பண்ணிட்டிருக்கிறதா சொன்னார்."

"இப்ப நடக்கப் போறதில்லை அது. அப்படியே நடந்தாலும் ரொம்ப லேட்டாகட்டும்னு சாமியை வேண்டிக்கிட்டு இருக்கேன் கோபி சார்."

"ஏன்?"

66 "அப்பாகிட்ட சொல்லிபாதிங்க. மனசுலிட்டு உங்க கிட்ட சொல்றேன். இப்பதான் நான் சந்தோஷமா இருக்கேன். ஜெயில்லேர்ந்து விடுதலை யான மாதிரி இருக்கேன். தாலி கட்டிக்கிட்ட பந்தத்துக்காக மறுபடி ஜெயில்ல தள்ளப் பார்க்கறாங்க. புரியுது. அவங்க கடமை அதுதான். காலம் பூரா வீட்ல வாழாவெட்டியா என்னை உக்கார வெச்சி சாப்பாடு போட்டுக்கிட்டு இருக்க முடியாது. என்னைப் பாத்துப் பாத்து அவங்க வேதனைப் பட்டுக்கிட்டிருக்க முடியாது. நிம்மதியா இருக்க வேண்டிய வயசுல தினம் என்னை நினைச்சி கவலைப் பட்டுக்கிட்டிருக்கிற அவங்களை நினைச்சாதன் எனக்கு பாவமா இருக்கு. எங்கப்பா அம்மாவோட மனநிம்மதிக்காகவாவது என் புருஷன் மனசு திருந்தி நல்ல

தனமாப் பேசி என்னை கூட்டிக் கிட்டுப் போக மாட்டாரான்னு நினைக்கிறேன். என்னோட நிம்மதின்னு பார்த்தா அவரோடதான் வாழ்க்கைன்னு ஆய்ஞ்சி. இப்படித்தான் எப்பவும் நரக வாழ்க்கைன்னு ஆய்ஞ்சி. கொஞ்சம் லேட்டா நரகத்துக்குப் போக லாமேன்னு நினைக்கிறேன் கோபி சார்" என்று தலை குனிந்து அவள் நிமிர்ந்த போது அவள் விழிகளில் கண்ணீர் முத்துக்களாகி உடைந்து வழியத் துவங்கின.

"கஸ்தூரி" என்றேன் குரல் கம்ம. "அழுவாதே" என்றேன். வேறு என்னவென்று சொல்வதென்று எனக்குப் புரியவில்லை. தன் நிலை உணர்ந்து பேசும் இவளுக்கு என்ன ஆறுதல் சொல்வது? இல்லை. என்ன தீர்வுதான் சொல்வது?

அவசரமாக கண்களைத் துடைத்துக் கொண்ட கஸ்தூரி எழுந்து கொண் டாள். "நான் ஒரு மண்டு. வேலையில் சேர்ந்து நிறைஞ்ச மனசோட இருக்கற உங்க மனசுல என்னோட கதையைச் சொல்லி பாரம் பண்ணிட்டேன். மன் னிச்சிடுங்க" என்றுவிட்டு வெளியேறிப் போனாள்.

சாப்பிட்டு விட்டுப் படுக்கையில் படுத்து வெகுநேரம் உறக்கம் வர வில்லை. அவளைப் பற்றியே நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன்.

67

௭௮

அடுத்த வாரத்தில் மணி பயிற்சிக்காக பம்பாய் புறப்பட்டுப் போனபோது நானும் கதிரேச முதன் யாரும் சென்ட்ரல் போய் வழியனுப்பி விட்டு பஸ்சில் திரும்பினோம்.

“நேத்து என் சித்தப்பா வந்திருந்தார், அவர்தான் கஸ்தூரி விஷயத்துல இந்தப் பக்கமும் அந்தப் பக்கமும் பேசிட்டிருக்கார். நான் சொல்லி விட்டதைப் போய் சொல்லி பதில் வாங்கிட்டு வந்தார்” என்றார்.

“என்ன சொல்றாங்களாம்?” என்றேன்.

“தனிக்குடித்தனம் வைக்கிறதுக்கு சம்மதிச்சுட்டாங்க.”

“அப்படியா?” என்றேன். எனக்கு ஏனோ இந்த பதில் சுகமானதாகத் தெரியவில்லை. நியாயமாக நல்ல பதில் பிரச்சினை தீர்வதற்கான அறிவு சொல்லும் சுகமான பதில்.

ஆனால் கஸ்தூரியைப் பொறுத் தவரை ஏதோ சர்க்கஸ் புலிக் கூண்டி குள் அனுப்பப்படுவதைப் போல அல்லவா உணர்கிறாள்? தாலி கட்டி

கணவனோடு வாழாமல், ஆறு மாதமாகப் பிரிந்திருக்கும் ஒரு பெண்ணுக்கு எப்போது அவரை சந்திப்போம், பேசுவோம் என்கிற ஏக்கமோ, எதிர்பார்ப்போ கொஞ்ச மும் இருப்பதாகத் தெரியவில் லையே... அங்கே போகும் நாள் இன்னும் தள்ளிப் போனால் பரவாயில்லை என்றல்லவா ஏங்கிக் கொண்டிருக்கிறாள்!

“மேற்கொண்டு என்ன செய்யப் போறிறீங்க?” என்றேன்.

“ரெண்டு பசங்களுக்கும் விபரமா தபால் எழுதி இன்னைக்குத்தான் போஸ்ட் பண்ணியிருக்கேன். ரெண்டு பேரும் டெலிபோன்ல பேசிக்கிட்டு ஒரே நாள்ல புறப்பட்டு வாங்கன்னு எழுதியிருக்கேன். ஒரு வாரம் தங்கி பிரச்சினைகளைத் தீர்க்கற தோதுல வாங்கன்னு எழுதிருக்கேன்.”

“வருவாங்கதானே?”

“கொஞ்சம் ஸ்ட்ராங்காவே எழுதி ருக்கேன். இந்தத் தபாலுக்கு முக்கியத் துவம் கொடுத்து வரலைன்னா, நானோ, அம்மாவோ செத்தாக் கூட உங்களுக்குத் தகவல் வராதுன்னு எழுதிட்டேன், உரைக்கட்டும்” என்றார் அவர்.

இந்த ஒரு வாரத்தில் டி.வி. பார்க்க வரும் போதெல்லாம் கஸ்தூரி ஏதாவது ஒரு பேச்சில் தன் புகுந்த வீட்டின்

பிரச்சினைகளைக் கொண்டு வந்து சொல்லி விடுவாள். அவளுக்கு எல்லாவற்றையும் பொறுமையாக கேட்க ஆள் கிடைக்கவில்லை என்பது பட்டது. சர்ச் பாதிரியார் பா மன்னிப்பு காதில் வாங்கிக் கொள்வது போல நானும் குறுக்கே பேசாமல் கேட்டுக் கொள்வேன். ஒரு பத்து மருமகன்களுக்கு பத்து கொடுமைக்கார மாமியார்களால் நடந்திருக்க வேண்டி கொடுமைகள் இவள் ஒருத்திக்கு நடந்திருப்பதாக எனக்குப் படும்.

“தெரியுமா இரு கஸ்தூரி” என்று மட்டும் சொல்வேன். வேறு என்ன சொல்வது?

70 ஒரு தடவை கேட்டாள்.

“உங்களுக்கு எப்படி? சொந்தத்து பொண்ணிருக்கா கோபி சார்?”

“இருக்கு. ஆனா சொந்தத்து கட்டினா பொறக்கற குழந்தை நம்மந்தமா இருக்கும்னு டாக்டர் சொல்றாங்க. அவங்க அட்வைஸ் பண்ணறதில்லை” என்றேன் நான்.

“அது எப்படியோ எனக்கு தெரியலை. எனக்கென்னவோ சொந்தத்தைப் பொண்ணையோ, மாம பொண்ணையோ கட்டறதுதான் நல்லதுன்னு படுது” என்றாள் அவள்.

“ஏன் அப்படிச் சொல்றே?”

“ஆம்பளைங்களுக்கு எப்படியோ பொம்பளைங்களுக்கு அது ரொம்ப

நல்லது. ஏன்னா பார்த்து பழகின ஆம்பளை புருஷனா வர்றப்ப அவன் எப்படி அமைவானோன்னு ஒரு பயம் வேண்டியதில்லை. வரப்போற புருஷனோட குணம், பழக்கம், எது பிடிக்கும், எது பிடிக்காதுன்னு எல்லாம் முன்னாடியே புரியும். கல்யாணத்துக்கப்புறம் ஏமாற்றம் இருக்காது.”

“சொந்தத்துல கல்யாணம் பண்ணிக் கிட்ட இடங்களில் சண்டைகளே வர்றதில்லையா?”

“வரும். வேற விதமா வரும். அடிப்படையான ஏமாற்றங்கள் இருக்காது. ஒரு ஜாக்கெட் துணி வாங்கினாக்கூட இது சுருங்கமா, சாயம் போகுமான்னு நூறு கேள்வி கேட்டு வாங்கற நாங்க, வாழ்க்கை முழுக்க நம்மையே ஒப்படைக்கப் போற புருஷன் நல்லவனா, அன்பானவனான்னு எதுவும் தெரிஞ்சுக்காமதாலி கட்டிக்கிறது கொடுமைங்க கோபி சார்...”

71 “நியாயம்தான்...”

“அதனாலதான் சொல்றேன். நீங்க உங்க சொந்தத்திலயே கல்யாணம் பண்ணிக்கங்க. எந்த ஊருல இருக்கு?”

“சேலம்தான்.”

“அத்தைப் பொண்ணா?”

“ஆமாம்.”

“என்ன பேரு?”

“பார்வதி!”

“என்ன படிச்சிருக்கு?”

“பிளஸ் டீ.”

“நிறமா இருக்குமா?”

“உன் நிறம் இருக்கும்.”

“நான் ஒரு நிறமாக்கும் ஜெயநிர்மலா நிறம் இருக்குமா?”

“ம்கூம். தான் சொல்றேனே, உன் நிறம்தான் இருக்கும்.”

“உங்களோட பிரியமாப் பேசுமா?”

“அது வயசுக்கு வந்தப்ப மாமாங்கு முறையில் சீர் செய்யப் போனப் பார்த்தது. அதுக்கப்புறம் சரியா முக பார்த்ததும் இல்லை, பேசின மில்லை.”

72 “அது சரி, அழகா இருப்பாளா?”

“உன்னை மாதிரிதான் வட்ட முகம்

“நான் அழகா என்ன?”

“அடக்கமான அழகு!”

“அழகில்லாமயே பொறந்திருக்கலாம்...”

“ஏன் அப்படிச் சொல்றே?”

“குருடன் தூங்கிட்டு இருந்தான் என்ன, முழிச்சிட்டிருந்தான் என்ன அவனுக்குப் பார்வை என்னவோ கிடையாது. வாழாமே வீட்ல உக்காந்து இருக்கிறவ அழகா இருந்தான் என்ன அசிங்கமா இருந்தான் என்ன? குளித்தலைசீவி பொட்டு வச்சிக்கறத எல்லாம் நினைப்பேன் யாரு பார்த்து ரசிக்கிறதுக்காக இப்ப அலங்கார

வேண்டிக் கிடக்குன்னு... பார்வதியை கல்யாணம் பண்ணிக்கப் போறாங்களா?”

“நான் இன்னும் முடிவெடுக்கலை...”

“ஏன்?”

“கல்யாணத்தைப் பத்தி இன்னும் சிந்திக்கலை.”

பேச்சு முடிந்து எழுந்து போனபோது அவள் கடைசியாகச் சொன்னாள். “வரப்போற பொண்டாட்டி பார்வதியா இருந்தாலும் சரி, வேற யாரா இருந்தாலும் சரி, கொடுத்து வச்சவ.”

“ஏன்?”

“இப்படி ஒரு நல்ல புருஷன் கிடைக்கிறது அபூர்வம் கோபி சார்.” 73 என்ற அவள் குரலில் ஏக்கம் வெளிப்படையாக இருந்தது. அப்படிச் சொல்லிவிட்டு என்னைப் பார்த்த பார்வை எனக்கு நடுமுதுகில் சிலிர்ப்பு ஏற்படுத்தியது.

இதுவரை பார்க்காத ஒரு தீர்க்கமான பார்வை. பார்வை அலையாமல் நிலைகுத்தி சற்று அதிக விநாடிகள் என் முகத்தின் மேல் தங்கிவிட்டுச் சென்றது.

அன்றிரவு தூக்கத்தின் நடுவில் ஒரு கனவு கண்டு பதறி எழுந்து நான் ‘ச்சீ’ என்று என் விரலை வலிக்கக் கடித்துக் கொண்டேன். அடி மனசில் வண்டல் இருக்கிறதோ?

எட்டு

அந்த ஞாயிற்றுக் கிழமையின் சோம்பலான துவக்கத்தில் நான் ஒன்பது மணி ஆன போதிலும் குளிக்காமல், டிபன் சாப்பிடாமல் படுத்துக் கொண்டு செய்தித் தாள் படித்துக் கொண்டிருந்தேன்.

கதவு தட்டப்பட்ட போது காய்கறி விற்கும் ஆளை எதிர்பார்த்துத் தான் கதவைத் திறந்தேன்.

74 கஸ்தூரியை எதிர்பார்க்கவில்லை. என் வெற்றுடம்புக்கு அவசரமாய் ஒரு துண்டு தேவைப்பட்டது. ஆனால் அவளிடம் ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசாமல் உடனே ஓடிச் சென்று துண்டெடுத்து போட்டுக் கொள்வது ஒரு அநாகரீகச் செயலாகப் பட்டதால், "வா, டி.வி. பார்க்கணுமா? உள்ளே வா" என்றேன் இயல்பாகப் பேச முயன்று.

கஸ்தூரி இன்றைக்கு சற்று அதிக உற்சாகத்தில் இருப்பதாகப் பட்டது. கொஞ்சம் அலங்கரிப்பில் கவனம் செலுத்தியிருந்தாள். அயர்ன் செய்த காட்டன்புடவை, இரட்டைப்பின்னல் அவளை ரொம்பச் சின்னப் பெண்ணாகக் காட்டியது. காதோரம்

ஒற்றை மஞ்சள் நிற ரோஜா புடவையின் நிறத்திற்கு மேட்ச்சாக. கண்களுக்கு மை தீட்டியிருந்தாள். லிப்ஸ்டிக் போட்டிருக்கிறாளா என்ன? கழுத்தில் தாலி இல்லை என்றால் அவளைத் திருமணமானவள் என்று யாராலும் சொல்ல முடியாது என்று தோன்றியது. புடவையை கொஞ்சம் இறக்கிக் கட்டியிருந்ததில் தேவையில்லாமல் என் பார்வை அலைமோதி இதயம் படபடத்தது.

"எங்கயாவது வெளில் போறியா என்ன?" என்றேன்.

அவள் முகம் மாறி, "என்ன கோபி சார், மறந்துட்டிங்களா? இன்னைக்கு உங்க டப்பிங் தியேட்டருக்கு கூட்டிட்டுப் போய் சினிமால் எப்படி டப்பிங் செய்றாங்கன்னு காமிக்கி ரேன்னு சொன்னிங்கதானே? ஹேய நிர்மலா வந்திருந்தா அவங்ககிட்ட அறிமுகப்படுத்தி வைக்கிறேன்னும் சொன்னிங்க!" என்றாள். அவள் குரலில் ஏமாற்றம் இருந்தது.

75 "ச்சை! இன்னைக்கு ஞாயித்துக் கிழமை இல்ல? எனக்கு டீட்டி ஆஃப். அதனால் மைச்சிட்டுப் போறேன்னு சொல்லிட்டு... மடையன் நான்! சுத்தமா மறந்துட்டேன் கஸ்தூரி. ஸாரி. வெரி ஸாரி. உக்காரு. பத்தே நிமிஷத்தில குளிச்சுட்டு வந்துடறேன். போலாம்" என்ற நான் டி.வி.யைப் போட்டு விட்டு, "பார்த்துக்கிட்டிரு.

எங்கே இவ்வளவு நேரத்துக்கு பேப்பர் கேட்டு உங்கப்பா குரல் கொடுத்திருப்பாரே... காணோம்?" என்றேன்.

"அப்பாவும், அம்மாவும் நீடாமங்கலம் வரைக்கும் போயிருக்காங்க. நாளன்னைக்குத்தான் வருவாங்க. சித்தி பொண்ணுக்கு கல்யாணம்."

"நீ போகலையா?"

"போகணும்னு ரொம்ப இஷ்டம் தான். நானும் எங்க சித்தி பொண்ணும் ரொம்ப பாசமா பழகிட்டுதான் இருந்தோம். போனா எல்லாரும் என்னையே குறுகுறுன்னு பார்ப்பாங்க. என் நிலைமை தெரியாதவங்க, 'என்ன, குழந்தை எதுவும் உண்டாகியிருக்கியா?'ன்னு கேப்பாங்க. அசடு வழிய சிரிக்கணும். விபரம் தெரிஞ்சவங்க மத்தவங்க கிட்ட குசுகுசுன்னு பேசுவாங்க. இல்லைன்னா, 'ஏன்மா, அனுசரிச்சப் போகக் கூடாதா?'ன்னு அறிவுரை சொல்ல ஆரம்பிச்சிடுவாங்க. ஏண்டா கல்யாணத்துக்கு வந்தோம்ன ஆய்டும். இதுமாதிரி ஏற்கனவே ஒரு கல்யாணத்துக்குப் போனப்ப ஆகிடுச்சி. ரயில்ல அழுதுக்கிட்டே வந்தேன். அதுவேர்ந்து நம்ம வாழ்க்கை சரியாகற வரைக்கும் எந்த நல்லது, கெட்டதுக்கும் போறதில்லைன்னு வச்சிட்டேன். நீங்க குளிச்சுட்டு வாங்க கோபி சார்."

நான் துண்டு, சோப்புப் பெட்டி எடுத்துக் கொண்டு வீட்டின் பின்புறம்

வந்தேன். குளித்து விட்டு ஈரத் துண்டோடு திரும்பி படுக்கையறைக்குள் வந்து கதவை லேசாக மூடி வைத்து விட்டு உடை மாற்றிக் கொண்டேன்.

அவள் டி.வி. பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

நான் அவசரமாக தலை சீவி, பவுடர் பூசிக் கொண்டு வெளிப்பட்டேன்.

"போலாமா?" என்றேன் கர்ச்சிப்பை சிறிய சதுரமாக மடக்கி பேண்ட் பாக்கெட்டில் வைத்துக் கொண்டு.

"டிபன் சாப்பிடலை?" என்றாள்.

"இல்லை. செய்யலை. மெதுவா குளிச்சிட்டு சமைச்சி ஒரு வழியா சாப்பாடு சாப்பிடலாம்னு நினைச்சிட்டிருந்தேன்."

"வெறும் வயத்தோட போறதா?"

"பரவால்லை..."

"நீங்க என் வீட்டுக்கு வாங்க கோபி சார். தோசை மாவு இருக்கு. ஊந்தித் தர்றேன். சாப்பிட்டுட்டுப் போகலாம்."

"பரவால்லை கஸ்தூரி."

"என்ன தலை வாழை இலை போட்டு விருந்து வைக்கிறேன்னா சொல்லிட்டேன்? அட, வாங்க சார்! பிகு பண்ணிக்காம..." என்று உரிமையாகச் சொல்லிவிட்டு அவள் தன் வீட்டிற்கு நடக்க, எனக்கு வீட்டைப் பூட்டிக் கொண்டு அவள் வீட்டிற்கு நடப்பதைத் தவிர வேறு வழியில்லாமல் இருந்தது.

அவள் வீட்டின் கூடத்தில் தனித்தனியாக மர நாற்காலிகள் இருந்தது. அமர்ந்து கொண்டேன். அவள் புடவைத் தலைப்பை இடுப்பில் இழுத்துச் செருகிக் கொண்டு சமையலறைக்குச் சென்றாள்.

"கஸ்தூரி, கடச்சுட வேணும்னு அவசியமில்லை கஸ்தூரி. நாலு கோசைதான் சாப்பிடுவேன். மொத்தமா வார்த்து தட்டுல வச்சி எடுத்துட்டு வந்தாப் போதும்."

சிமெண்ட் தரையில் தாயம் விளையாடுவதற்கான கட்டடங்கள் சாக்பீசில் வரையப்பட்டு கலைந்திருந்தது. அம்மாவுடன் விளையாடுவாள் போலும். வீடு சுத்தமாக இருந்தது. 78 கவர்களில் அழுக்கில்லை, மூலைகளில் சுழலும் உதிரி முடிகள் இல்லை. கதவில் பாசி மணிச் சரங்கள். மேஜை மேல் ஒரு பூ இரண்டு இலைகளுடன் எம்பிராய்டரி பிரேமில் பாதி உருவான நிலையில் ஊசி குத்தி வைக்கப்பட்டிருந்தது.

"இந்த பூ எம்பிராய்டு நீதான் போட்டுக்கிட்டிருக்கியா கஸ்தூரி?"

"ஆமாம்" என்று சமையலறையிலிருந்தே பேசினாள். "தின்னு, தூங்கி, அழுத நேரம் போக நிறைய மிச்சமிருக்குதே நேரம். என்ன செய்யறது? உங்ககிட்ட டிசைன் இல்லாத பிளைன் கலர் சட்டை இருக்கா கோபி சார்?"

"இருக்கு. ஏன்?"

"தர்றிங்களா? காலர்ல அழகா டிசைன் எம்பிராய்டரி போட்டுத் தரட்டுமா? இல்லை, வேணாம். உங்களுக்கு அந்த மாதிரி சட்டை போடறது பிடிக்காது. நான்தான் பார்க்கறேனே... ரொம்ப டிசைன் டான டிசைன்லதான் சட்டை போடறிங்க. எம் புருஷன் இருக்காரே... எந்தத் துணிலதான் சட்டை தச்சிக்கிறதுன்னு வெவஸ்தையே கிடையாது. ஒரு தடவை என்னோட முன்னூறு ரூபா புடவை டிசைன் நல்லா இருக்குன்னு எடுத்துக்கிட்டுப் போய் இவருக்கொண்ணு, இவர் ஃப்ரெண்டுக்கு ஒண்ணுன்னு சட்டை தச்சிட்டு வந்துட்டாரு..."

"உன்கிட்ட சொல்லாமயா?"

79 "ஆமாம். நான் புடவையைக் காணமேன்னு தேடறேன். இவர் வந்து சொல்றாரு. இவ்வளவுக்கும் அது புதுசு இல்லை. நான் ரெண்டு தடவை கட்டிட்டப் புடவை. செஞ்சதே அபத்தமான காரியம். அதில அவர் ஃப்ரெண்டுக்கு ஒரு சட்டை தச்சிக் கொடுத்தேன்னு சொன்னதுதான் என்னால தாங்க முடியலை. நான் கட்டின புடவையை எவனோ சட்டையா மாட்டிக்கிறதை நினைச்சா நல்லாவா இருக்கு? ஃப்ரெண்டுக்குக் கொடுத்த சட்டையை திருப்பி வாங்கிட்டு வந்தாதான் ஆச்சுன்னு அழுது, அழிச்சாட்டியம் செஞ்சேன்."

“வாங்கிட்டு வந்தாரா?”

“உதை வாங்கினதுதான் மிச்சம். அவரோட சண்டை போட்டு என்னைக்கு நான் ஜெயிச்சிருக்கேன்?” என்று தட்டில் வைத்த தோசைகளோடு வந்து மற்றொரு நாற்காலியை என் எதிரில் இழுத்துப் போட்டு அதில் வைத்தாள்.

ஃபான் போட்டு விட்டு, மிளகாய்ப் பொடியும், எண்ணெயும் கொண்டு வந்து பரிமாறினாள். புடவைத் தலைப்பு படிந்து என் முகத்தில் உரசிய போது, சற்றுத் தள்ளி நின்றாள்.

நான் சாப்பிடுவதைப் பார்த்துக் கொண்டே நின்றது எனக்கு இன்னும் நளினமாகச் சாப்பிட வேண்டும் போல் இருந்தது. பெரிய விள்ளலாக எடுக்காமல், ஓசை வராமல் மென்ற நாடகமாகச் சாப்பிட்டேன்.

நிமிர்ந்த போது அவள் என் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“கோபி சார், எங்கிட்ட என்ன குறை?” என்றாள் திடீரென்று.

“எதுவும் இல்லையே...” என்றேன்.

“நான் ஓரளவுக்கு அழகா இல்லையா?”

எனக்கு சங்கடமாக இருந்தது. “அழகாதான் இருக்கே...” என்றேன்.

“சில பேருக்கு முகம் அழகா இருந்தாலும் உடம்பு இருக்காது. குச்சி மாதிரி இருப்பாங்க. உடம்பும் கச்சிமாதானே இருக்கேன்? ஏன்

என்னை என் புருஷனுக்குப் பிடிக்காம்ப் போச்சி?”

“எல்லாம் பத்து பவுன் பிரச்சினை யாலதானே ஆரம்பிச்சிருக்கு?”

“எத்தனையோ பொம்பளைங்க புருஷனை கைக்குள்ள போட்டுக் கிட்டு மாமியார்களை ஜெயிக்கிற தில்லையா? எனக்கு அந்த வித்தை தெரியலையே... புருஷன் கிட்ட தன்மானமோ, ரோஷமோ பார்த்திருக்கக் கூடாதா? நாலு தடவைக்கு நாற்பது தடவையும் பதில் பேசாம பணிஞ்சு போயிருந்தா, பாவமேன்னு மனசு மாறியிருப்பாரா? நிமிர்ந்து நின்று ரெண்டு வார்த்தை அப்பப்ப பேசின தாலதான் நான் எதிரியாயிட்டேனா?”

“தன்மானம் இயல்பான விஷயம் கஸ்தூரி” என்றேன்.

சாப்பிட்டு விட்டு கை கழுவினேன். துண்டு எடுத்துக் கொடுத்தாள். வீட்டைப் பூட்டிக் கொண்டு புறப்பட்டாள்.

“பஸ்ஸ்தானே?” என்றாள்.

“இல்லை. ஆட்டோல போலாம்.”

ஆட்டோவில் அருகருகில் அமர்ந்த போது அவள் லேசாக என் மீது இயல்பாகப் பட்ட போதெல்லாம் எனக்குள் கெட்ட புத்தி எட்டிப் பார்த்து விலகிக் கொண்டிருந்தது.

இந்தக் கஸ்தூரி மேல் அனுதாபம், பரிவு, இரக்கம் என்று ஆயிரம் உணர்வுகள் உள்ளே ஓடிக்

கொண்டிருந்தாலும் ஒரு படுக்கை
கற்பனை ஓரமாக எட்டிப் பார்த்து
போதெல்லாம் பிடிவாதமாக
கழுத்தைப் பிடித்துத் தள்ள வேண்டிய
அவஸ்தை இருந்தது. 'படவா! இவள்
இன்னொருவன் மனைவி' என்று
எனக்கு நானே பாடம் புகட்டிக்
கொள்ள வேண்டியிருந்தது.

"கோபி சார், தன்மானம் இயல்பான
விஷயம்னு சொன்னிருக்களே...
நானைக்கு உங்க பொண்டாட்டி
உங்களை எதிர்த்துப் பேசினா
உங்களுக்கு கோபம் வராதா?"

82 "கோபமும் இயல்பான விஷயம்
கஸ்தூரி. கோபத்தில விளைவா என்ன
செய்றோம்னு பார்க்கணும். அதான்
முக்கியம். கூடுமான வரைக்கும் என்
பொண்டாட்டி என்னை எதிர்த்துப்
பேசி சண்டை போடற ஒரு சந்தர்ப்
பத்தை அமைச்சுக்கவே மாட்டேன்.
மீறி அமைஞ்சா அவளோட
கோபத்தில நியாயம் இருந்தா, கூசாம
மன்னிப்பு கேட்பேன். அவளோட
ஆர்ப்பாட்டத்தில நியாயம் இல்
லைன்னா, உக்கார வச்சி பொறுமையா
உன் கோபம் தப்புன்னு எடுத்துச்
சொல்வேன்."

கஸ்தூரி திரும்பி என்னைப்
பார்த்தாள். உடனே அந்தப் பக்கம்
திரும்பிக் கொண்டாள்.

பாதையோரத்தில் பூக்கடைகளைப்
பார்த்ததும், "கொஞ்சம் ஒரு நிமிஷம்

நிறுத்துப்பா" என்று டிரைவரிடம்
சொல்லி விட்டு, "தலைல பூ இல்லை
கோபி சார்" என்றாள்.

ஆட்டோ நின்றதும் இறங்கப்
போனவனைத் தடுத்தது. "இரு, நான்
வாங்கிட்டு வர்றேன்" என்று
சொன்னது அதிகப்பிரசங்கித் தனமாக
எனக்கேப் பட்டது. போய் ஐந்து
ரூபாய்க்கு மல்லிகைச் சரம் வாங்கி
வந்து அவளிடம் கொடுத்தேன்.

இலையைப் போட்டு விட்டு,
சரத்தை இரண்டு மடிப்பாக மடித்து
இரட்டைப் பின்னலின் உச்சியிலும்
பிறைச் சந்திரன் போல வைத்து
ஹெர்ப்பின் செருகிக் கொண்டாள்.
ஆட்டோ புறப்பட்டது.

83 மல்லிகைப் பூ வாசனை கும்மென்று
அடித்தது. தலையில் வைத்துக்
கொண்டபோது உதிர்ந்த சில
இதழ்களை நென் மடியில் இருந்து
அவள் தன் கைக்குட்டையால்
தட்டினாள்.

ஒன்பது

டப்பிங் தியேட்டருக்கு
ஜெயநிர்மலா வந்திருக்கவில்லை. ஒரு

தெலுங்குப் படத்தின் தமிழ் டப்பிங் வேலை நடந்து கொண்டிருந்தது. ரெக்கார்டிங் அறையில் கஜேந்திரன், கந்தசாமி இருவரும் இருந்தார்கள்.

அவர்களிடம் கஸ்தூரியை நான் தங்கியிருக்கும் வீட்டு ஒனர் பெண் என்று அறிமுகப்படுத்துவது என்னவோ அவளைத் தள்ளி நிறுத்துவதைப் போல பட்டதால், "மிஸஸ் கஸ்தூரி, என் ஸ்பிரெண்ட்" என்று சொல்லி அறிமுகப்படுத்தினேன்.

திரையில் மறுபடி மறுபடி ஒரே காட்சி ஓட, அதைப் பாத்திரத்தின் உதட்டசைவுக்குப் பொரத்தமாக அதே வேகத்தில் டப்பிங் கலைஞர்கள் மைக்கில் பேச அதை எப்படி பதிவு செய்கிறோம் என்பதை அவளுக்கு விளக்கமாகச் சொன்னேன்.

"பாரு, நீ கில்லாடிக்கு கில்லாடியா இருக்கலாம். ஆனா நான் ஜில்லா ரவுடி. உன்னோட தில்லுமுல்லு வேலை காட்டற எடம் வேற பார்த்துக்கோ. நான் வச்சேன்னா மனசு உன் தலை சாம்பலாயிடும்." என்று தெலுங்கு உதட்டசைவுக்குப் பொருத்தமாக சிரமப்பட்டு எழுதப்பட்ட தமிழ் வசனத்தை ஒரு டப்பிங் ஆர்ட்டிஸ்ட் ஏழு தடவை மறுபடி மறுபடி பேசி கடைசியில் ஒகே ஆகியது.

"இவ்வளவு வேலை இருக்கா இதுல?" என்று வியந்தாள் கஸ்தூரி.

உதவிப் பையனிடம் சொல்லி

குளிர்மானம் வாங்கிவரச் செய்து அவளிடம் கொடுத்தேன்.

அரை மணி நேரம் ரெக்கார்டிங் அறையில் இருந்து விட்டு, "போலாமா?" என்றாள். வெளியே வந்தோம். ரிசப்ஷனில் அந்தப் பெண் நிவேதா புன்னகைத்தாள். கறுப்பு சூரிதாரில் இருந்தாள். அவளுக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தேன்.

வெளியில் சாலையில் நடந்தபோது, "வீட்ல போய் இனிமேதானே நீங்க சமைக்கணும் கோபி சார்?" என்றாள்.

"ஆமாம்..."

"ஹோட்டல்ல சாப்புடலாமா?"

"ம்" என்றேன்.

"நேரம் இருக்கே. நீங்க வள்ளுவர் கோட்டம் பார்த்திருக்கீங்களா?"

"வெளிலேர்ந்து பார்த்ததுதான். உள்ளே போனதில்லை."

"நானும் போனதில்லை. போலாமா? உங்களுக்கு முக்கியமா வேலை எதுவும் இருந்தா வீட்டுக்குப் போய்டலாம்."

"இல்லை. போலாம்..."

"தொந்தரவா நினைக்காதீங்க கோபி சார். வீட்லயே அடைஞ்சி கிடக்கறது மனசைக் கட்டிப் போட்ட மாதிரி இருக்கு. இப்படி வெளில வர்றப்ப கொஞ்ச நேரத்துக்காவது ஒரு சந்தோஷம். அதுவும் அப்பா, அம்மா ஊர்ல இருந்தா இந்த டப்பிங் தியேட்டருக்கு உங்களோட வர்றதுக்குக் கூட சரின்னு

கூட

சரின்னு

சொல்லிருக்க மாட்டாங்க."

"புரியுது கஸ்தூரி" என்று மறுபடி ஆட்டோ பிடித்தேன்.

வள்ளுவர் கோட்டத்தில் ஞாயிறு என்பதால் கொஞ்சம் டீரிஸ்ட் கும்பல் இருந்தது. உள்ளே சுற்றிப் பார்த்து விட்டு மிளகாய்ப் பொடி தூவிய வெள்ளரிப் பிஞ்சுகள் வாங்கிக் கொண்டு ஒரு நிழலாகப் பார்த்து உட்கார்ந்தோம்.

"கோபி சார், நீங்க என்னை பக்கத்து வீட்டுப் பொண்ணுன்னு சொல்லாம ஃபிரெண்டுன்னு சொன்னிங்களே... அது எனக்கு ரொம்பப் பிடிச்சிருந்தது. உங்களுக்கு ஒரு தோழியா இருக்க எனக்கு அருகதை இருக்கா?"

67 "என்ன இப்படி எல்லாம் பேசறே? ஒரு ஃபிரெண்டா இருக்கறதுக்கு பரஸ்பரம் ஒரு பிடிப்பு, பாசம், நல்ல எண்ணம், அக்கறை இதெல்லாம் இருக்கணும். இதெல்லாம் இல்லையா என்ன?"

"உண்மையைச் சொல்லட்டுமா கோபி சார்?"

"என்ன?"

"கூடவே கொஞ்சம் கல்மிஷமும் இருக்கு."

"அப்படின்னா?"

"வேணாம், விடுங்க. சிலதை சொல்றது அழகு. சிலதை சொல்லாம இருக்கறது அழகு" என்றாள்.

எனக்குப் புரியாமல் புரிந்தது.

"தெளிவா சொல்லிடு. எதுக்கு ஆரம்பிச்சிட்டு மறைக்கணும்?"

"அய்யோ! வேணாம்! தெரியாம ஆரம்பிச்சிட்டேன். விடுங்களேன்..."

"நான் உன்னை ஃபிரெண்டுன்னு சொன்னது பிடிச்சிருந்திச்சின்னு சொன்னயில்ல?"

"ஆமாம்."

"ஒரு நல்ல ஃபிரண்ட்க்குள்ளே ரகசியம் இருக்காதே."

"சொன்னா தப்பா நினைச்சுடுவிங்களோன்னு சங்கடமா இருக்குங்க."

"பரவால்லை, சொல்லு..." என்றேன். துடிப்பு அதிகரித்தது.

என்னைப் பார்த்து விட்டு பார்வையை தாழ்த்திக் கொண்டாள். 87 புல்கிள்ளியபடி சொன்னாள். "சரியோ, தப்போ... உங்களோட பேசிட்டிருக்கிறது சந்தோஷமா இருக்கு கோபி சார். உங்களை மாதிரி ஒரு பொறுமையான, அன்பான, நல்ல ஆம்பளை எனக்குப் புருஷனா அமைஞ்சிருக்கக் கூடாதான்னு ஏக்கமா இருக்கு."

அவள் சொன்னதும், சொன்ன விதமும் எனக்குப் பிடித்திருந்தது. ஆனால் என்ன பதில் சொல்வ தென்றுதான் புரியவில்லை.

"என் மனசுல அப்படி ஒரு நினைப்பு வர்றது தப்பா சார்?"

"இல்லை கஸ்தூரி. ஒரு அழகான பொண்ணைப் பார்க்கிறப்ப, 'இவ நமக்குப் பொண்டாட்டியா

கந்தல்

அமைஞ்சா?ன்னு ஒரு நினைப்பு ஒடும். அது தப்பு இல்லை. எதிர்பார்ப்பு. ஒரு சகஜமான நினைப்பு."

"உங்களுக்கு அந்த மாதிரி தோணியிருக்கா?"

"நிஜம் சொல்லணும்னா பல தடவை."

"அழகான பொண்ணுன்னா எப்படி? சிவப்பா இருக்கணுமா?"

"அப்படி இல்லை கஸ்தூரி. மனசோட அழகைப் பார்த்ததும் தோணும்."

"தோணிடுக்கா?"

"சிலதை சொல்றது அழகு. சிலதை சொல்லாம விடறது அழகு."

88 "பார்த்திங்களா, திருப்பிக்கிட டிங்களே... என்னை நிஜமான தோழியா நீங்க நினைக்கலையா? அப்படின்னா சொல்லுங்க..."

அவளை உற்றுப் பார்த்தேன். சொல்லலாமா? உள்ளுக்குள் ஒரு சிலிர்ப்பு அலையாக உலவி அடங்கியது.

"நீ என்ன பதிலை எதிர்பார்க்கறே கஸ்தூரி?"

"இதெல்லாம் வேணாம். நேரா சொல்லுங்க கோபி சார்..."

தயங்கினேன். எச்சில் விழுங்கினேன்.

"உன்னைப் பார்க்கறப்ப தோணி ருக்கு கஸ்தூரி. எனக்குப் பிரமாதமான

கற்பனைகள் இல்லை. என்னைப் புரிஞ்சுக்கற. என் மேல அன்பா இருக்கற ஒரு பொண்ணு என் பொண்டாட்டியா வரணுங்கறதுதான் என் எதிர்பார்ப்பு. உன்னை எனக்குப் பிடிச்சிருக்கு. இது இரக்கத்தோட, அனுதாபத்தோட எல்லையில் ஏற்பட்ட அர்த்தமில்லாத நினைப்பாக் கூட இருக்கலாம். உன்னைப் பார்க்கறப்ப, 'ச்சே! இந்தப் பொண்ணு நமக்கு பொண்டாட்டியா அமைஞ்சி ருக்கக் கூடாதா'ன்னு ஒரு நினைப்பு அடிக்கடி மனசுல வர்றது நிஜம். நீ உண்மையா சொல்லச் சொன்னதால சொன்னேன்..."

அவள் சட்டென்று முழங்கால்களில் முகம் புதைத்து லேசாக அழத் துவங்க, 89 நான் பதறிப் போனேன்.

"கஸ்தூரி, நான் ஏதாவது சொல்லக் கூடாததைச் சொல்லியிருந்தா என்னை மன்னிச்சுக்கோ. ஸாரிம்மா... எதுக்கு அழறேன்னு புரியலை..."

"என் கல்யாணத்துக்கு முன்னாடி இந்த மாதிரி நீங்க சொல்லிருக்கக் கூடாதான்னு நினைச்சேன்" என்று நிமிர்ந்து கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

"அப்போ இந்த மாதிரி நினைப்பு எனக்கு வரலை கஸ்தூரி."

அவள் சற்று அமைதி விட்டு, "ஆனா எனக்கு இந்த நினைப்பு நீங்க இங்கே வந்து போறப்பவே இருந்திச்சி கோபி

சார். மனசுல நினைச்சி கிரிச்சுக்கவும், லெட்டர் லெட்டரா எழுதி பெட்டியில பதுக்கி வச்சிக்கவும் முடிஞ்சுதே ஒழிய, தைரியம் வரலை உங்ககிட்ட பேசு!" என்றாள்.

எனக்கு திடுக் என்று இருந்தது. அவளை அமைதியாகப் பார்த்தேன். "போலாங்க" என்று எழுந்து கொண்டாள்.

பத்து

90

வீட்டுக்கு வரும்வரை ஆட்டோவில் யாரும் எதுவும் பேசிக் கொள்ளவில்லை. ஹோட்டலில் சாப்பிட்ட போதும் ஒரே மேஜையில் அவள் யாரோ, நான் யாரோ போல சாப்பிட்டோம்.

திடீரென்று விழுந்த மௌனம் அசிங்கமாக இருந்தது. அவள் மனதில் இருந்ததைப் பேசாமலேயே இருந்திருந்தால் ஒரு இனிமை தொடர்ந்திருக்கும் என்று பட்டது. நானும் பெரிய ஜம்பமாக என் மனதில் இருப்பதை சொல்வதில் ஓர சாதனை இருப்பது போல, அதை அவள் மனதில் சேர்ப்பதில் ஒரு ஹீரோயிடம்

இருப்பது போல கொட்டித் தொலைத்தது தப்போ என்று ஆட்டோவில் என் சிந்தனை ஓடியது.

அவள் மனதிலும் அதே ரீதியில்தான் சிந்தனை ஓடியிருக்க வேண்டும். யதேச்சையாக இரண்டு பேரும் முகம் முகமாகப் பார்க்க நேர்ந்தபோது பார்வைகள் பந்து விளையாடின.

மௌனம் பெரிய பிரச்சனையாகிப் போனது.

வீட்டில் இறங்கிக் கொண்டதும் எதுவும் பேசாமல் அவள் தன் போர்ஷனுக்குச் சென்றாள். நான் என் போர்ஷனுக்கு வந்தேன்.

ஹோட்டல் வாசலில் போட்ட பீடாவில் மிஞ்சிய ஒரு வெற்றிலைத் துணுக்கை பல்லில் இருந்து எடுப்பதில் நாக்கு போராடிக் கொண்டிருக்க, பாய் விரித்துப் படுத்தேன்.

கொஞ்ச நேரத்தில் அந்தப் பக்கத் திலிருந்து கஸ்தூரியின் மெலிதான விகம்பல் ஒலி கேட்டது.

எதற்காக அழுகிறாள்? ஒரு பெண்ணின் அழுகைக்கான சரியான காரணத் தைப்புரிந்து கொள்வது சிரமம். மனதில் இருந்ததை பத்திரப்படுத்தத் தெரியாமல் கொட்டி விட்டோமே என்று நினைத்து அழலாம்.

எனக்குப் படபடப்பு மட்டுமே இருந்தது. அழுகை எல்லாம் இல்லை. மகா யோக்யமாக யோசித்துப் பார்த்தால் நான் அவளிடம் சொன்னது

91

மிகை என்றுதான் பட்டது.

கஸ்தூரி இளம் பெண். கவர்ச்சியான உடலமைப்புடன் ஒரு அழகான பெண். கணவனோடு வாழாமல் இருப்பவள். எனக்கு ஏற்கனவே அறிமுகம் ஆனவள்.

எனக்கு அவள் மேல் நிலவிக் கொண்டிருப்பதற்குப் பெயர் முழுசாக அனுதாபம் என்று சொல்ல முடியாது. முழுசாக பரிதாபம் என்று சொல்ல முடியாது. முழுசாக காதல் என்று சொல்ல முடியாது. காதலா? ஒரு திருமணமான பெண்ணின் மேலா? ஏன் கூடாது? ச்சே! காமம்தான் மேலோங்கி ஆட்டம் போடுகிறதோ? கலவையாக எல்லா முமா?

92

என்னை எனக்கேப் புரியவில்லை என்பதே நிஜமாக இருந்தது.

அவளின் விசும்பல் ஒலி விடாமல் கேட்டது. போய் சமாதானப்படுத்துவதை விட மௌனமாக இருப்பதே மேல் என்று பட்டது.

அவளை வதைப்பது எந்த எண்ணமாக இருந்தாலும் கண்ணீர் ஒரு வடிகால். ஒரு ஆறுதல். ஒரு இதம். கரைந்து விட மாட்டாள். அழட்டும்.

நான் புரண்டு படுத்தேன். குழப்பமான சிந்தனைகளினூடே உறங்கத் துவங்க...

கதவைத் தட்டினார்கள் யாரோ.

எழுந்து சென்று திறந்த போது... அவன். நான் பார்த்திராத முகம்.

உயரம். கறுப்பு. முகத்தில் நிறைய தாடி. நெற்றியில் வெட்டுத் தழும்பு.

"யாரு?"

"உன்னைத்தான் பார்க்க வந்தேன்."

ஒருமை உறுதியுடன்: "யாரு? என்ன வேணும்?"

அவன் உள்ளே வந்து, காலால் கதவை மூடி, பேண்ட் பாக்கெட்டுக்குள் கை விட்டு... ஏதோ கடிதம் எடுக்கப் போகிறான் என்று பார்த்தால்... கத்தி! பட்டன் அழுத்த. பிளேடு விரிந்த, மின்னின கத்தி!

"என்னடா?"

பொண்டாட்டியோட உனக்கு சகவாசம்?"

நான், "இரு... வந்து..." என்று திணறிக் கொண்டிருப்பதற்குள் அவன் ஆவேசமாக என்னை நெருங்கி என் வயிற்றில் கத்தியைச் செருகி...

93

...வியர்த்து விறுவிறுத்து நான் எழுந்து கொண்டேன். தழும்பு ஆசாமியும், கத்தியும் கனவு என்று கண்கள் உணர்ந்தாலும் உள்ளம் உணர சில விநாடிகள் பிடித்தன. இதயத்துடிப்பு எனக்கே கேட்டது.

இருட்டு கவிந்து கொண்டிருக்க, நேரம் ஆறரை என்று டைம்பீஸ் காட்டியது. எழுந்து கண்ணாடியில் என் முகம் பார்த்துக் கொண்டேன். பாய் அழுத்திய வரி அச்சுகள்.

கொஞ்ச நேரம் மூங்கில் நாற்காலியில் அப்படியே ஃபேனைக்

பஞ்சல்

கூடப் போட்டுக் கொள்ளத் தோன்
றர்மல் உட்கார்ந்திருந்து விட்டு, முகம்
கழுவினேன். தலை சீவிக் கொண்டு,
பால் பாக்கெட் கத்தரித்து, காபி
போட்டு சாப்பிட்ட பிறகு சற்று
தெம்பாக இருந்தாலும், மனசில் புறா
பறந்து சென்ற தடய அதிரல்கள்
இருந்தன.

வீட்டுக்கு வாசலில் நாற்காலியை
எடுத்துப் போட்டுக் கொண்டு
அமர்ந்தேன். ஆரஞ்சு வானம் தன்
கவர்ச்சி மங்கிக் கொண்டிருந்தது.

“படம் பார்க்கலை? எம்.ஜி.ஆர்.
படம் டி.வி.யில்.”

94 குரல் கேட்டுத் திரும்பினால்,
கஸ்தூரி! இவளா? மதியம் விகம்பி
விகம்பி அழுதவளா? மீண்டும் பளிச்
சென்று நன்கு துலக்கிய பித்தளைச்
செம்பு போல புன்னகைத்துக் கொண்டி
ருந்தாள். வேறு புடவைக்கு மாறியிருந்
தாள். இரட்டைப் பின்னலை அவிழ்த்து
மீண்டும் போட்டது தெரிந்தது. அதே
மல்லிகைச் சரம். அதே பிறைச் சந்திரன்
போல வைத்திருந்தாள்.

அவளை பொலிவோடு பார்த்ததும்
என் மனத்திலும் உற்சாகம் வீசியது.

“எனக்கு சினிமால் அவ்வளவா
ஆர்வமில்லை.”

“கடைக்குப் போறேன். கொஞ்சம்
மளிகை சாமான் எல்லாம் வாங்கணும்.
பொழுது போகலைன்னா வாங்க
கோபி சார்...”

நாங்கள் இருவரும் சேர்ந்து
வெளியே போவதைப் பார்க்கிற
யாராவது குகம்பன் இல்லாததை
இஷ்டமாய் திரித்து பற்ற வைத்தால்
அவன் வாழ்க்கை பாழாகி விடுமோ
என்று பயமாக இருந்தது.

“இல்லை கஸ்தூரி. நீ போய்டு
வா.”

“சரி, உங்களுக்கு ஏதாவது
வாங்கணுமா?”

“காபித்துள் மட்டும் வேணும். ப்ரு
ஜம்பது கிராம் வாங்கிட்டு வர்றியா?”

“சரி” என்று சென்றாள்.

அவள் இயல்புக்கு மாறியிருந்தது
சந்தோஷமாக இருந்தது. பாவம்!
அவளும் பெண்தானே! அவளுக்குள்
95 னும் ஏக்கம், விருப்பம், எதிர்பார்ப்பு
எல்லாம் இருக்காதா?

என்னை மனதில் விரும்பியிருக்
கிறாள். ஆனால் வெளிப்படுத்த
தயக்கம். வீட்டில் மாப்பிள்ளை
பார்த்தபோது தன் விருப்பங்களை
மூட்டை கட்டி வைத்து விட்டு
தலையாட்டுவதைத் தவிர அவளுக்கு
வேறு வழி இல்லை.

அமைந்த கணவன் உருப்படியாக
இருந்திருந்தால் என்னை அடியோடு
மறந்து போயிருப்பாள். நினைவுகளில்
முழுக்க புருஷன் நிரம்பியிருப்பான்.

அவன் சரியில்லை என்று வீட்டுக்கு
வந்து சேர்ந்ததும் என் நினைவு
வந்திருக்கும். நானே இங்கே வந்து

விட்டதில் அந்த ஏக்கம் பல மடங்காக
கிளை விட்டு தொல்லை பண்ணி
யிருக்கும்.

ஒரு எல்லையில் அடக்க முடியாமல்
கொட்டி விட்டாள்.

அப்புறம் அதற்காக அழுது தீர்த்து,
இதுதான் யதார்த்தம் என்று பக்குவ
மாக புரிந்து கொண்டு சகஜமாகி
விட்டாள்.

ஒரு மணி நேரத்தில் அவள் திரும்பி
காப்பித் தூள் கொடுத்தாள். அதற்கு
நான் பையில் பணம் துளாவிய போது,
“பரவாயில்லை, இருக்கட்டும் கோபி
சார். எனக்காக இன்னைக்கு பூரா
ஆட்டோவுக்கு மட்டும் எவ்வளவு
கொடுத்திருக்கிங்க” என்றவள்,
“ராத்திரி நீங்க எதுவும் செய்ய
வேணாம்...”

“ஏன்?”

“மங்கையர் மலர் வாங்கிக் கொடுத்
திங்களே... அதில பார்த்து ஜவ்வரிசி
போட்டு ஒரு புதுவிதமான டிபன்
செய்யப் போறேன். நான் செஞ்சி
எடுத்துட்டு வர்றேன்...”

“எதுக்கு சிரமப்படறே கஸ்தூரி?”

“இல்லை கோபி சார்.
சந்தோஷப்படறேன். சின்னச் சின்ன
சந்தோஷம். எத்தனை மணிக்கு
வழக்கமா ராத்திரில சாப்பிடுவிங்க?”

“பத்து, பத்தரை ஆயிடும்.”

“அவ்வளவு லேட்டா சாப்பிடக்
கூடாது கோபி சார். ஒம்போதரை

மணிக்கு செஞ்சி குடா எடுத்துட்டு
வர்றேன்” என்று சென்றாள்.

நான் எழுந்து வீட்டை பூட்டிக்
கொண்டு நிதானமாக சாலை ஓரத்தில்
நடக்க. எல்லா வீடுகளிலிருந்தும்
எம்.ஜி.ஆரின் குரல் விட்டு விட்டு
என்னைத் தொடர்ந்தது.

பதினொன்று

ராத்திரி ஒன்பது மணியிலிருந்தே
பக்கத்துப் போர்ஷனில் இருந்து 97
சமையல் மணம் வந்து கொண்டிருந்தது.
நான் கந்தசாமி கொடுத்த ஒரு
நாவலைப் படித்து நேரம் நகர்த்திக்
கொண்டிருந்தேன்.

ஒன்பதரை மணிக்கு சரியாகத்
துவங்குகிற டி.வி. நிகழ்ச்சி போல வந்து
விட்டாள் கஸ்தூரி ஒரு ஹாட்பேக்கில்
டிபனோடு.

“இதில சூடு குறையாம இருக்கும்.
உடனே சாப்பிடறதா இருந்தாலும்
சாப்பிடலாம். இல்லை, கொஞ்சம்
நேரங்கழிச்சி சாப்பிடறதா இருந்
தாலும் சாப்பிடலாம்” என்ற அவள்
கழுத்தெல்லாம் வியர்வை.

கட்டிலில் என் அருகில் அமர்ந்து.

“என்ன புத்தகம்?” என்று கவிழ்த்து வைத்திருந்த புத்தகத்தை எடுத்துப் பார்த்து, “ஹை! சில நேரங்களில் சில மனிதர்கள்! இப்பத்தான் படிக்கிறீர்களா?” என்றாள்.

“ஏற்கனவே படிச்சதுதான். ரொம்ப நாளாச்சு படிச்சி. இப்ப மறுபடி படிச்சிட்டிருக்கேன்.”

“எனக்கு ரொம்பப் பிடிச்ச நாவல் கோபி சார். நாலஞ்சு தடவை படிச்சிருப்பேன். நீங்க படிச்சுட்டுத் தர்றீங்களா? யாரோட புக்கு?”

“என்னோட வேலை பார்க்கறவரோடது.”

“உடனே திருப்பித் தந்தாகணுமா?”

98 “மெதுவாத் தரலாம். நீ படி...”

“உங்களுக்கு கங்கா பாத்திரம் பிடிக்குமா?”

“பிடிக்கும். இதில வர்ற எல்லா பாத்திரமுமே பிடிக்கும்.”

“சிலிர்க்கும் எனக்கு ஒவ்வொரு தடவை படிக்கிறப்பவும். ஜெயகாந்தன் சாரைப் பார்க்கணும்னு கூட ஒரு ஆசை இருக்கு.”

“சீர்காழில புக் படிக்க நேரமிருக்குமா?”

“நேரம் இருக்கும். வாங்கறதில்லை எதுவும். லெண்டிங் லைப்ரரி சேரணும்னு சொன்னேன். டி.வி. பாரு. புக்கு படிச்சா வேலை கெடும். மேல மேல படிக்கச் சொல்லும்னு ஒரு புது

வியாக்கியானம் சொல்லி மண்டையில் தட்டிட்டார்.”

“உன் புருஷனை என்னால வகைப்படுத்தவே முடியலை.”

“ஒரே வகைதான். அதென்னமோ சொல்லுவாங்களே கோபி சார். ஆர்ட்டிஸ்டு மாதிரி...”

“சேடிஸ்ட்!”

“அதான். உதிரிப் பூக்கள்ல விஜயன் மாதிரி. ஆனா விஜயன் அப்படி முரட்டுத்தனமா இருக்கறதுக்கு பொண்டாட்டியால சுகம் இல்லைன்னு ஒரு காரணமாச்சும் சொல்லுவார். இவருக்கு நான் எதிலயும் குறை வைக்கலையே... வேலை செஞ்சிட்டிருந்தாலும் போட்டுட்டுப் போய்டு 99 னும். எனக்கு ஜூரமா இருந்தாலும் சரி, இடுப்புல சுளுக்கு இருந்தாலும் சரி, எதைப் பத்தியும் கவலை இல்லை...”

“ஸாரி, நான் ஒரு முட்டாள்.”

“ஏன்?”

“அனாவசியமா நான் எதையாச்சும் சொல்லி மறுபடி மறுபடி உனக்கு ஞாகப்படுத்திடறேன்.”

“பரவால்லை. நான் யார்கிட்டதான் சொல்றது? சாப்பிடலாமா? னெக்குப் பசிக்குது கோபி சார்...”

இருவரும் தரையில் உட்கார்ந்து தட்டுக்கள் வைத்துக் கொண்டு எடுத்துப் போட்டுக் கொண்டு சாப்பிட்டோம்.

“ரொம்ப டேஸ்ட்டா இருக்கு கஸ்தூரி. இவ்வளவு அற்புத சமைச்ச கைக்கு...” என்று சொல்லி நாக்கைக் கடித்துக் கொண்டேன்.

“கைக்கு?” என்றாள்.

“ஒண்ணுமில்லை...” என்றேன்.

“நன்றியோ, பாராட்டோ... மங்கையர் மலருக்குத்தான் சொல்லணும்.”

“அதுல குறிப்புதானே இருக்கும். அதுமாதிரி கரெக்ட்டா செய்ய வேணாமா?”

சாப்பிட்டதும் தட்டுக்களை வாஷ்பேசினில் கழுவினாள். தரையை பழைய துணி போட்டு சுத்தம் செய்தாள். என் ஏதிரே வந்தாள்.

100 “கடைக்குப் போயிருந்தேனே, அங்கே வாங்கினேன்” என்று தந்தாள்.

“என்னது?” பேனா செட் ஒன்று.

“பேனா! உங்க பேனா முனை முறிஞ்சு போச்சே. அதான் புதுசா ஒண்ணு வாங்கித் தரணும்னு பட்டுது. தப்பா?”

“எதுக்கு செலவு?”

“பண்ணைமனு தோணிச்சி. பிடிக்கலைன்னா குப்பைத் தொட்டில போட்டுடுங்க.”

வாங்கி, “தேங்ஸ் கஸ்தூரி” என்றேன். கட்டிலில் அமர்ந்தேன். அருகில் அமர்ந்தாள். தன் புறங்கையை நீட்டினாள்.

“என்ன?”

“சமைச்ச கைக்குன்னு என்னமோ சொல்ல வந்திங்களே, கொடுங்க கோபி சார். முத்தம் தானே?” என்றாள்.

நான் ஆடிப் போனேன். அவளை நிமிர்ந்து பார்க்க, அவள் குறுகுறு வென்று என்னையே பார்த்தாள். அவள் கண்கள் ஒருமுறை பாதி வரை செருகி மீண்டது. பெருமூச்சு விட்டாள்.

“கோபி சார்” என்றவள் சட்டென்று என் மேல் இயல்பாக சாய, நான் அவளைத் தடுமாறி, ஆனால் அணைத்து, என் கைகள் அவள் முதுகில் பட்டும் படாமல் பட்டு... அவள் உடம்பு என் மார்பில் அழுந்த, அவளின் கை விரல்கள் என் பின்னந்தலையில் பின்னிக் கொள்ள, காலையில் வாங்கிய மல்லிகைப் பூ இன்னும் மணத்துக் கொண்டிருக்க...

ஏதோ ஒரு கவசம் திடீரென்று உடைந்து போனது.

சிந்தனை, யோசனை, தயக்கம் எல்லாம் தொலைதூரம் போய் நான் அவள் இருவரும்!

அனல் கக்கும் மூச்சுக்கள் இழைந்தன. கைகள் தைரியம் பெற்று ஏதோ உரிமையுள்ளது போல் சுதந்திரமாக, ஒரு சிணுங்கலோ, தனிப்போ, தயக்கமோ, நடுக்கமோ, பதட்டமோ எதுவும் இல்லாமல்...

உணர்ச்சி ஒன்று மட்டுமே கொடி

கட்டிப் பறந்து கொண்டிருந்த மணித்
துளிகள்! எத்தனை நேரம்! இரவா, இது
பகலா? கனவா இது நனவா? யார் இவள்
கஸ்தூரிதானா? யார் இது நான்தானா?
என்ன செய்கிறோம்? இது நிஜம்தானா?

நம்ப முடியவில்லை. விலகவும் முடிய
வில்லை. விலகத் தோன்றவேயில்லை.

ரொம்ப அப்புறம் நான் கதாரித்துக்
கொண்டு எழுந்து கீழே கிடந்த
கைலியை எடுத்து அணிந்து கொண்டு,
மேஜை டிராயர் திறந்து, மணியின்
சிகரெட் எடுத்துப் பற்ற வைத்துக்
கொண்டு, முகமெல்லாம், முதுகெல்
லாம் வியர்வை முத்துக்கள் தொங்க
அமர்ந்து ஊதிக் கொண்டிருந்தேன்.

102 கஸ்தூரி பரபரப்பு இல்லாமல்
உள்ளாடைகளை சரி செய்து கொண்டு
புடவை கட்டிக் கொண்டு என் அருகில்
வந்து அமர்ந்து முந்தானை முனையால்
முதுகில் வியர்வை துடைத்தாள்.

அவள் முகம் பார்க்க எனக்குத்
திராணி இல்லை.

அவள் கைகளைச் சட்டென்று
பற்றிக் கொண்டு, தலைகுனிந்து,
"கஸ்தூரி... கஸ்தூரி... என்னை
மன்னிச்சிடும்மா..." என்றேன்.

"ச்சே! என்ன இது அசடாட்டம்?
எனக்கு இஷ்டமில்லைன்னா அறைஞ்
சிருக்க மாட்டேனா? நிறைவா இருக்கு
கோபி சார்! சத்தியமா சொல்றேன்.
தப்பு செஞ்ச மாதிரி தோணலை.

மனக்குப் பிடிச்சபடி இன்னைக்
குத்தான் வாழ்ந்திருக்கேன். எதையும்
போட்டுக் குழப்பிக்காம நிம்மதியா
தூங்குங்க..."

என்னவோ எதுவுமே நடக்காதது
போல கஸ்தூரி தன் வீட்டு ஹாட்
பேக்கை எடுத்துக் கொண்டு நடந்
தவள் நின்று, திரும்பி வந்தாள். மேஜை
மேல் ஹாட் பேக்கை வைத்து விட்டு,
கட்டில் மேலும் தரையிலும்
உதிர்ந்திருந்த மல்லிகைப் பூக்களை
கவனமாக பொறுக்கி ஒரு கையில்
அடக்கிக் கொண்டு ஹாட் பேக்
எடுத்துச் சென்றாள்.

பன்னிரண்டு

103

அடுத்த ஒரு வாரம் எனக்கு ஜூரம்
போலத்தான் இருந்தது. கஸ்தூரியைப்
பார்ப்பதைக் கூட தவிர்த்தேன்.
'என்னடா நீ!' என்று எனக்குள்
என்னுடைய சுட்டு விரலே காட்டிக்
கொண்டிருந்தது. கண்ணாடியில் என்
முகம் பார்த்துக் கொள்ளும் போதெல்
லாம் எரிச்சலாக இருந்தது. என்னை
நானே அருவெறுப்பாகப் பார்த்துக்
கொண்டேன்.

வேலையில் கவனம் செல்லவில்லை.
தினம் சாயங்காலம் கடற்கரைக்குப்
போய் அலைகளைப் பார்த்துக்
கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தேன்.

“தப்புடா! தப்புடா!” என்று தாளம்
போல எனக்குள் அடித்துக் கொண்டே
இருந்தது.

அவள் கல்யாணமானவள். ருசி
கண்டவள். ஆறு மாதமாக விலகி
இருப்பதில் தாபம் கொண்டவள். என்
மேல் ஏக்கம் கொண்டவள். சரியான
சந்தர்ப்பம் அமைந்ததும்
பயன்படுத்திக் கொண்டு விட்டாள்.

சரி, எனக்கு எங்கேப் போயிற்று
புத்தி!

104 “கஸ்தூரி, என்ன இதெல்லாம்?”
என்று அதட்டியிருக்க வேண்டாம்?
தோள்களைப் பிடித்துத் தள்ளி
உட்கார வைத்து கன்னத்தில்
அறைந்திருக்க வேண்டாம்? வெளியே
போ என்று அனுப்பி வைத்து கதவு
மூடியிருக்க வேண்டாம்?

அதையெல்லாம் விட்டுவிட்டு...
எப்படா இப்படி ஒரு சந்தர்ப்பம்
கிடைக்கும் என்று காத்துக்
கொண்டிருந்ததைப் போல...

ஒருவேளை... உள்உள்உள்உள்
மனதில் காத்துக் கொண்டிருந்
தேனோ? அதுதான் அசிங்கமான
நிஜமோ? என்ன ஆசாமி நான்?

கஸ்தூரி இதை என்னவோ கை

குலுக்கிக் கொண்ட மாதிரி வெகு
சாதாரணமாக எப்படி எடுத்துக்
கொண்டாள்?

சின்னச் சின்ன விஷயத்திற்கெல்
லாம் பொருக்கென்று அழுகிறவள்.
புன்னகையோடு எனக்கு தைரியம்
சொல்லி விட்டுப் போனதெப்படி?
அவளுக்கு இது உறுத்தவே இல்லையா?
திட்டமிட்ட துரோகமா?

சரி, இனி...? புரியவில்லை.

ஒரு கன்னிப் பெண்ணைத்
தொட்டிருந்தால் இது எவ்வளவு
பெரிய விஷயம்! இப்போது மட்டும்
களங்கம் இல்லையா? இது கற்பின்
பாதிப்பில் சேர்த்தியாகாதா?

அய்யோ! எப்படி எப்படி 105
யோசித்தாலும் மடத்தனம் பண்ணித்
தொலைத்து விட்டேன். அல்லது
அதிகமாக யோசிக்காமல் இருப்பது
நல்லதோ? ரொம்பத்தான் குடைந்து
கொள்கிறேனோ?

ஒன்றுமே இல்லை என்ற
நினைத்தால் ஒன்றுமே இல்லையோ?
அதெப்படி? வாழ்க்கை பூரா மாறுமா
நினைவிலிருந்து? அடிப்பாவி! எப்படி
என்னை இதில் ஈர்த்தாய்? எத்தனை
பலவீனமானவன் நான்.

ஒரு நாகரீகமான பொறுக்கியாக
உலவிக் கொண்டிருக்கிறேன். என்னைப்
பார்த்தால் யாராவது இந்த மாதிரி
கழிசடை காரியம் செய்திருப்பதை

உணர் முடியுமா?

என் சுய இரக்கம் என்னை வதைத்தது. சுய இரக்கம் என்பதை விட, சுய விசாரணை என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

நேற்று ராத்திரி ஹோட்டலில் சாப்பிட்டு விட்டு வீட்டுக்குத் திரும்பிய போது பின் போர்ஷனில் இருந்து கலவையாக நிறைய ஆண் குரல்கள் காதில் விழுந்தன.

அப்புறம் கதிரேச முதலியார் சொன்னார் இரண்டு பையன்களும் வந்திருப்பதாக. சீர்காழி போய் பேசிவிட்டுத் திரும்பி விட்டார்களாம். ஆளுக்கு இருபத்தைந்து போட்டு ஐம்பதாயிரம் மாப்பிள்ளையின் கையில் கொடுத்திருக்கிறார்கள். 106

கடை பிடித்து லேத் போட வேண்டும். அட்வான்ஸ் கொடுத்து வாடகைக்கு தனி வீடு பிடிக்க வேண்டும். பிடித்தபின் கதிரேச முதலியாருக்குத் தகவல் சொல்ல வேண்டும். இவர் போய்ப் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பிய பிறகு கஸ்தூரியைக் கொண்டு சென்று அங்கே விடுவார்கள்.

இதுதான் அண்ணன்கள் பேசிவிட்டு வந்த ஏற்பாடு.

இந்த ஆறு மாதப் பிரிவில் மாப்பிள்ளை ரொம்பவும் மனம் மாறி இருக்கிறாராம். தவறு உணர்ந்து

பேசுகிறாராம். ஒரே வாரத்தில் எல்லா ஏற்பாடுகளையும் செய்து விட்டு சென்னை வருவதாக துடிப்போடு சொல்லி பணத்தை வாங்கிக் கொண்டாராம்.

தன் மகளுக்கு நல்ல காலம் பிறந்து விட்டது என்று கதிரேச முதலியாருக்கு ஏகப்பட்ட மகிழ்ச்சி.

ஆனால் என் அடி வயிற்றில்தான் இனம் புரியாத பயத்தவளை துள்ளிக் கொண்டிருந்தது.

இன்று மாலை ஏழு மணிக்கெல்லாம் வீடு திரும்பினபோது கடைத் தெருவுக்குப் புறப்பட்டுக் கொண்டிருந்த கதிரேச முதலியாரும், அவர் மனைவியும் நின்று என்னோடு 107 பேசினார்கள்.

“ரெண்டு பசங்களும் இன்னைக்கே புறப்பட்டுப் போய்ட்டானுங்க. ஒரு வாரம் தங்கச் சொல்லி மன்றாடினேன். கேக்கலை. அவனுங்களுக்குத் நான் ஸ்ட்ராங்கா தபால்ல எழுதினதுல கோவம்” என்றார் அவர்.

“அப்படி எழுதலைன்னா புறப்பட்டு வந்திருப்பானுங்களா?” என்றாள் கஸ்தூரியின் அம்மா.

“அது சரிதான்” என்றேன் சுரத்தில்லாமல்.

“டயர்டா வந்திருக்கிங்கன்னு நினைக்கிறேன். அப்புறம் பேசலாம். நாங்க கடைத்தெருவுக்குப் போய்ட்டு

வர்த்தோம்."

அவர்கள் சென்றதும் நான் வீட்டுக்குள் வந்தேன். இரண்டு போர்ஷனுக்கும் பொதுவான கதவருகில் நின்று. "கஸ்தூரி" என்றழைத்தேன்.

"என்ன சார்?" என்றாள்.

"கொஞ்சம் இங்கே வா..."

வினாடிகளில் வந்து நின்று மூச்சிரைத்தாள். "என்ன?"

"இப்படி உக்காரு!" என்று மூங்கில் நாற்காலியைக் காட்டினேன். உட்கார்ந்தாள்.

"இத பாரு! நான் கேக்கறதுக்கு நேரடியா பதில் சொல்லணும்." 108 என்றேன்.

"சரி" என்றாள்.

"அடுத்த வாரத்துல சீர்காழி போகப் போறியா?"

"அப்படித்தான் நினைக்கிறேன். நிஜமாவே கொஞ்சம் திரந்தின மாதிரி பேசினாராம். அண்ணங்க சொன்னது தான். பணத்தை கையில் வாங்கற வரைக்கும் நடிச்ச நடிப்பாக்கூட இருக்கலாம். ஆனா அது நடிப்பா இருக்கக் கூடாதுன்னு நினைக்கிறேன். பாவம்! எத்தனை நாளைக்கு நான் இங்கே அம்மா, அப்பாவை கலங்க வச்சிக்கிட்டு உக்காந்திருப்பேன்?"

"சரி, உனக்கு அந்த வாழ்க்கை

பிடிச்சிருக்கா?"

"இந்த வயல் வேணுமா, அந்த வயல் வேணுமான்னு யாராசும் நாத்து திட்டப் போய் அபிப்பிராயம் கேட்டுக்கிட்டா நடறாங்க? நடப்பட்ட வயல்ல விளைய வேண்டியதுதான்."

"அது நாத்து! நீ உருள்ள பொண்ணு. உன் மனசுல சில விருப்பம் இருக்கும். இருக்கணும்!"

"என் விருப்பத்துக்கா எல்லாம் நடக்குது? என் வாழ்க்கையில் என் விருப்பத்துக்கு ஒரே ஒரு விஷயம்தான் நடந்தது..." என்று புன்னகையோடு தலைகுனிந்தாள்.

"சரி, நேரடியா கேக்கறேன். 109" மனசுக்குப் பிடிக்காதவனோட ஒரு வாழ்க்கை எதுக்கு கஸ்தூரி? என்னை உனக்குப் பிடிச்சிருக்கு. என்னோட வாழறதுக்கு சம்மதமா? சொல்லு. சீரியஸாக் கேக்கறேன். அந்தக் கல்யாணத்தை ரத்து பண்ணிட ஏற்பாடு பண்ணிடலாம் கஸ்தூரி. சொல்லு... நான் உனக்கு தாலி கட்டி குடித்தனம் பண்ணேன்..." என்றேன் உணர்ச்சிப்பூர்வமாக.

அவள் திடீரென்று சிரிக்கத் துவங்கினாள்.

"செஞ்ச தப்புக்குப் பரிகாரமா யோசிச்ச வைச்சிங்களா கோபி சார்?"

"இல்லை. நிஜமாதான் சொல்றேன்."

"வேணாம் கோபி சார். என் வாழ்க்கை வேற மாதிரி ஆயிடுச்சி. அப்படியே தொடர்ந்து ஓடிடும். என் புருஷனை என்னால உடல் ரீதியாகவும் எதிர்க்க முடியலை. மன ரீதியாகவும் எதிர்க்க முடியலை. அந்த துரோகத்தில ஒரு பழிவாங்கின திருப்தி இருக்கு. இனி என் வாழ்க்கையில் எவ்வளவு கொடுமைகளை சந்திச்சாலும் நான் சிரிப்பேன். ஏன் சிரிக்கிறேன்னு எனக்குத்தான் தெரியும். அந்த ஒரு நாள் முழுக்க உங்க பொண்டாட்டியா வாழ்ந்தேன். அது போதும் கோபி சார். பூ வாங்கிக் கொடுத்திங்க. ஹோட்டல்ல சாப்பிட்டோம். உங்களுக்காக சமைச்சிப் போட்டேன். அதையெல்லாம் 110 லாம் எப்படி இயல்பா எடுத்துக்கிட்டிங்களோ, அதே மாதிரி ஒரு நாள் வாழ்க்கை முழுமை அடைஞ்சதையும் இயல்பா எடுத்துக்கங்க கோபி சார். தொட்டுட்டமே, தப்பாயிடுச்சேன்னு பதறிப் போயிட்டிங்க. என்னடா செய்யலாம்னு யோசிச்சி முடிவு எடுத்திருக்கிங்க. இப்படி ஒரு நினைப்பு வந்து சம்மதமான்னு கேள்வி கேட்டிங்களே... இதுலயே அம்பது வருஷம் உங்களோட வாழ்ந்த மாதிரி இருக்கு கோபி சார். வேணாம். இதுக்கு மேல வேற எதுவும் யோசிக்க வேணாம்."

எனக்கு எரிச்சலாகத்தான் வந்தது.

"கஸ்தூரி, நீ குழப்பறே. உன்னைத்

தொட்டுட்டதுக்காக மட்டும் கேக்கலை. ஒருவேளை அதனால் எண்ணம் தீவிரமாவிருக்கலாம். ஒரு விதவைக்கு வாழ்க்கை கொடுக்கற தில்லையா? உன் நிலைமையும் கிட்டத்தட்ட அதுதான். புருஷன் உயிரோட இருந்தும் விதையாதானே இருக்கே? பூவோட, பொட்டோட, கழுத்தில தாலியோட இருக்கற ஒரு கமங்கலி விதவை! ரத்து பண்ணிடலாம் கஸ்தூரி. நீ சரின்னு சொன்னா உங்கப்பா கிட்ட பேசறேன்."

கஸ்தூரி கலங்க இரண்டு கைகளையும் கூப்பி என்னைக் கும்பிட்டாள்.

"கோபி சார், உங்களை மனசுல நான் சாமி மாதிரி நினைக்கிறேன். சாமிக்கு எச்சில் பண்டத்தை யாரும் நைவேத்தியம் பண்ண மாட்டாங்க. அது மட்டுமில்லை, உங்களுக்கு நான் கற்பனை பண்ணி வச்சிருக்கிற பொண்டாட்டி வேற மாதிரி கோபி சார். நான் இல்லை."

"என்னை ஆசைப்படறதா நீயே சொன்னியா, இல்லையா?"

"பிரதமராகணும்னு எல்லா குடிமகனும் ஆசைப்படலாம். தகுதி வேணாமா?"

எவ்வளவோ விதமாக எப்படி யெல்லாமோ சொன்ன போதும் பிடிவாதமாக மறுத்தாள். என்னால் அவளைப் புரிந்து கொள்ள

முடியவில்லை.

ஏன்? ஏன் இப்படி? ஒருநாள் மனைவியாக வாழ்ந்ததில் பெரிய மகிழ்ச்சியடைந்தவள். 'வாழ்க்கை முழுவதும் வா' என்றால் ஏன் நத்தை போல கூட்டுக்குள் சுருங்கிக் கொண்டாள்?

பிடிக்காத ஒரு மண வாழ்க்கையைத் தொடரத் தயாராய் இருப்பவள் பிடித்த ஒரு வாழ்க்கைக்கு வாய்ப்புத் தர முன் வரும் போது மறுப்பது எதனால்?

எனக்கு கேள்விகளுக்கு விடை கிடைக்கவில்லை.

பத்து நாட்கள் கழித்து முழுக்க 112 அலங்கரித்துக் கொண்டு வந்து, "கோபி சார், ஊருக்குப் புறப்படறேன். அப்பா அழைச்சுட்டுப் போறார். உங்க ஃபிரெண்ட் இனிமே அழவே மாட்டா. தைரியமா சிரிச்சிக்கிட்டே எதையும் சந்திப்பா. அதுக்கான பலம் நீங்கதான் தந்திங்க. அவர் நிஜமாவே நல்ல விதமா மாறியிருக்கணும்னு எனக்காக வேண்டிக்குவிங்களா கோபி சார்?" என்றபோது...

நான் வாழ்க்கையில் முதல் முறையாக அழுதேன்.

"ச்சை! என்ன இது? நீங்க போய் அழுதுக்கிட்டு? உங்க கல்யாணத்துக்கு கண்டிப்பா பத்திரிகை போடணும். என்ன?" என்றாள்.

வாசலில் காத்திருந்த ஆட்டோவில் அவள் தன் அப்பாவோடு ஏறிக் கொண்டு எனக்குக் கையசைத்தாள். நான் நனைந்த கொடி போல கையை அசைத்தேன்.

என்னைச் சுற்றிச் சூழ்ந்திருந்த குழப்பங்களோ, கேள்விகளோ எதுவுமே விலகவில்லை.

மேஜையில் 'சில நேரங்களில் சில மனிதர்கள்' புத்தகம் இருந்தது. அதன் அட்டை காற்றில் புரண்டது.

நடந்து போன சம்பவங்களில் என் இரக்கம் பொய்யா? அவன் என்னை நேசித்தது பொய்யா? தன் கணவனை வெறுத்தது பொய்யா? என்று மீண்டும் கேள்விகள் என்னைத் தொடர... காமம் ஒன்று மட்டும் நிஜம் என்று பட்டது.

(முற்றும்)

ஆசிரியர்: ஏண்டா என்னைப் பாக்கறப்ப மட்டும் கண்ணாடி போட்டுக்கறே?
மாணவன்: டாக்டர்தான் தலைவலி வரும்போதெல்லாம் கண்ணாடி போட்டுக்கண்ணு சொன்னார்!
-வி.கார்த்திக், சென்னை.

